

rozsévač rozsievač

6 ČERVEN
JUN

Časopis Bratrské jednoty baptistů pro šíření Dobré zprávy

Je církev rodina?

Nech nikto nehľadá, čo jemu prospeje

Nikdy nebudem ako môj otec!

Církev jako Boží rodina

která spolu nese evangelium

„Chodte teda a získavajte mi učeníkov
vo všetkých národoch“ (Mt 28, 19).

BOŽIA SLÁVA ZOSTÚPILA MEDZI NÁS

Nedá sa nenapísať o tejto sláve, o tomto zázraku. Je to ozajstné Božie dielo, keď človek pochopí, že je hriešny, prijme obeť Ježiša za svoje hriechy a následne to zmení jeho život. Je to veľká sláva v nebi aj na zemi. Takúto slávu sme zažili na krste našich bratov a sestier z Ružomberka 12. marca vo Vavrišove. Modlitebňa tohto zboru je na takúto udalosť aj náležite vybavená a s týmto zborom má ružomerský zbor veľmi dobré vzťahy. Prvý krst vo Vavrišove sa konal v roku 1882. V apríli 1890 sa tam začala stavať modlitebňa a bola dokončená už o pol roka, čo je obdivuhodný výkon aj na dnešnú dobu. Bola to prvá modlitebňa na území bývalej ČSR. Vavrišovskí bratia nezaháľali v misijnej práci a tento zbor mal už v roku 1905 192 členov. V deň krstu bola modlitebňa plná ľudí, niektorí ani nemali kde sedieť. Všetci zúčastnení mohli cítiť tú slávnostnú atmosféru a prítomnosť Ducha Svätého. Veď išlo o potvrdenie a spečatenie viery v nový život ľudí, ktorí sa rozhodli zveriť ho Ježišovi. Myslím, že nebol medzi nami človek, ktorého by sa táto slávnostná atmosféra nebola dotkla. Ani medzi veriacimi, ani medzi pozvanými. No najdôležitejšie zo všetkého bolo, že tí, čo sa krstili, si jasne uvedomovali dôležitosť tohto aktu pre svoj život a veľmi sa z toho všetci radovali. Jarmila Bistričanová

POKRAČOVANIE NA STR. 15

KRÁSY KOPANÍC, CHVOJNICA

Mám krásne spomienky na chvíle strávené v tomto kostolíku, kde som mnohokrát mohol kázať Božie Slovo.

O Chvojničanoch sa hovorí, že sú potomkovia členov Bratskej jednoty, ktorí sa po Bielohorskej bitke usadili na kopaniciach, podobne ako habáni – anabaptisti, ktorí pod

tlakom prenasledovania našli svoj domov a ochranu v blízkom Sobotišti.

Chvojničania boli evanjelici a chodievali do kostola spolu s evanjelikmi z Častkova a zo Sobotišťa. Okolo roku 1888 sa častkovskí evanjelici oddelili od Sobotišťa a postavili si vlastný kostol. Chvojničanov násilne prideliť do cirkvi v Častkove. S týmto rozhodnutím celá Chvojnica nesúhlasila a hľadala iné riešenie. Prestali chodiť do kostola a čítali si Bibliu po domoch.

Chvojničanom poradil evanjelický farár zo Senice, že v Bratislave majú zhromaždenie baptisti, Chvojničania nemeškali a poslali do Prešporka svoju delegáciu pod vedením Pavla Vojteka. Druhá verzia hovorí, že sa boli sťažovať u biskupa v Bratislave a od jeho slúžky sa dozvedeli o baptistoch. V Bratislave sa

mali vypytovať na baptistov, až naši človeka, ktorý ich zaviedol na Blumentálsku ulicu, kde ich bratia srdečne privítali.

Prítomného kazateľa Meeresa požiadali, aby prišiel do Chvojnice, čo sa aj 28. 11. 1889 stalo. Na prvé zhromaždenie prišlo toľko ľudí, že sa nezmestili do Vojtekovho domu. Po skončení vystúpil Pavol Vojtek a menom všetkých tlmočil želanie, že chcú byť pokrstení. V historický deň 28. 7. 1890 sa v rieke Chvojnica vykonal prvý krst.

Začiatky baptistickej práce na Chvojnici boli spojené s protivenstvom i prenasledovaním. Napriek tomu sa bratia rozhodli postaviť modlitebňu. Slávnostné otvorenie bolo 22. 9. 1895. Dnes je Chvojnica stanicou bratislavského zboru.

Jan Szöllös
Zdroj: Obec Chvojnica

ÚVODNÍK JE CÍRKEV RODINA?

Je možné premýšľať o cirkvi ako o své rodině? Je církev rodina, nebo je tu pro rodiny? Hledání odpovědí na tyto otázky by mohlo prohloubit naše vzájemné pochopení i vlastní přijetí různých rolí, stavů a životních situací. Mohlo by přinést svobodu tam, kde jsme příliš svazováni tradičním očekávaním a povzbudit nás k péči o vztahy ve sborech. Už samotný název církev v sobě skrývá odkaz k tomu,

že církevní společenství se v něčem rodině podobá. Je pravda, že když se řekne církev, tak se nám ihned vybaví ono označení Eklésia – Shromáždění, společenství. Ale ono označení pochází i z řeckého Kyriaké, „Pánova“ (Kyrios – Pán), z označení Eklésia tú Kyriú, „shromáždění Pánovo. Proto i ono oslovení „bratři a sestry“ používáme běžně, protože jsme Boží děti. Žel, nejednou se stává, že se nám paradoxně toto společenství Božích dětí stává spíše formalitou namísto vyjádření blízkosti. A má-li navíc tato Boží rodina vyjít ven vstříc hynoucím, pak je nutné si připomenout, jak jako křesťané rozumíme své společné identity.

1. Být rodinou, to je něco, co se musíme učit. Pamatujete si na ten den, kdy se vám narodilo dítě? Úžasná radost, Bůh nám dal dítě! Nezáleží na tom, jestli je to kluk, nebo holčička... Bůh dal dítě. Přijímáme ho. I kdyby se narodilo dítě, které má nějakou vadu, je to naše dítě a o to více ho zahrneme svou péčí. Samozřejmě jsou i rodiny, kde toto neplatí, jsou krkavčí matky a zlí otcové. Ale takovými být jako církev nechceme. Bůh dává církvi milost, že se do ní rodí duchovní děti. „**Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. Ti se nenarodili, jen jako se rodí lidé, jako děti pozemských otců, nýbrž se narodili z Boha**“ (J 1, 12–13).

2. V rodině musíme budovat vztahy. Musíme se učit respektovat toho druhého. V Novém zákoně jsou ti, kdo důvěřují Bohu, nazýváni „**děti Božími**“ (Fil 2, 15; Ř 8, 17; 1 J 3, 2). Tato důvěra se však mezi křesťany ukazuje ve vztahu ke Kristu Ježíši. Známa jsou slova z Janova evangelia, která slyšíme o Vánocích: „**Na světě byl, svět skrze něj povstal, ale svět ho nepoznal. Přišel do svého vlastního, ale jeho vlastní ho nepřijali. Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi**“ (J 1, 10–12). Nejde tedy už o společného praotce, společnou rodovou historii nebo národ. Dítětem Božím, bratrem či sestrou se stává kdokoli, kdo svou naději spojuje s událostmi Ježíšova života, kříže a vzkříšení. Tak je položen základ pro společenství lidí odlišného původu, zvyků, generací – pro církev. Církev tedy není shromáždění vybraných rodin, kmenů nebo vrstev, spíše se ona stává rodinou těm, kteří přicházejí ke Kristu.

3. Do rodiny musíme investovat. Svědectví církve tomuto světu není o nádherných budovách, které si za ekumenické noci kostelů můžeme na mnoha místech prohlédnout, ani o politické angažovanosti církvi, ani o jejich počtu, ani o zdraví, prosperitě nebo zázacích. Svědectví církve tomuto světu je o něčem mnohem jednodušším, zároveň však mnohem těžším, než je všechno, co jsem jmenoval – je o vzájemné lásce mezi Kristovými učedníky. Tato láska má být tak zjevná a tak zřetelná okolnímu světu, že bude svědectvím o Kristu. Dokonce Ježíš ve své velekněžské modlitbě mluví o tom, že tato láska, která se projeví sjednocením s Kristem i spolu navzájem, bude pro svět svědectvím o tom, že Otec poslal Syna, aby se stal vykupitelem světa (J 17, 23). Není větší svědectví tomuto světu, než je vzájemná láska učedníků ve společenství místní církve. Je tedy na nás, abychom sami pro sebe i všichni společně hledali pravdivá vyjádření života v Kristu, vzájemně se v nich podporovali a byli všem mimo Boží lid tolik potřebným světlem a solí.

Alois Boháček

Předseda Redakční rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakční rada:** E. Příbulová, D. Jersáková, M. Jersák, **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Čihová, M. Horáčková, E. Příbulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika

Tel.+421 903 311 822, e-mail: rozsievac@baptist.sk

Výchádza 11-krát do roka
SR: Cena výtlačku: 26,- € za rok (2,40 €/kus). Účet v SR: IBAN SK3509000000000000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk

ČR: Cena výtisku: 650,- Kč za rok (59,10 Kč/ kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napište adresu sboru a jméno osoby, která objednávku zasílá. Var. symbol: 911840. **Objednávky ČR:** BJB, výkonný výbor v ČR, Na Topolce 14, 140 00 Praha 4, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz

Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia: Predplatné: 26,- € za rok + aktuálne poštovné 24,- €.
Názov účtu: Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: **IBAN SK3509000000000000000011489120**, SWIFT: **GIBASKBX**
Názov banky: Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika.

Výroba: Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92**

Poznámka: Zveřejněné články nemusí vyjadřovat názor redakce.
Všechny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.

OBSAH

Božia sláva zostúpila medzi nás Krásy Kopaníc, Chvojnica	2
Je církev rodina? Úvodník	3
Církev jako Boží rodina, která spolu nese evangelium Žijme v pravdě	4
Život všedních dnů Nech nikto nehladá, čo jemu prospeje	5
Rozhovor s kazateľom Michalom Šinkom	6
Jestli chceš, můžeš žít se mnou	7
Jaké to je, být dítětem?	8
Svätý Duch a Božie slovo Zeptali jsme se za vás	9
Boh ma našiel	10
Čítaj Bibliu	11
Pozdravy z daždivého obdobia Papuy Novej Guiney	12
Dobrá správa Oba rodiče jsou nezbytní Nikdy nebudem ako môj otec!	13
Ako rozpoznať skutočné pokánie	14
Jsi reprezentantem svého Otce Božia sláva zostúpila medzi nás	15
Čtyřlístek	16
S Ježíšem v kuchyni	17
Strecha nad zlato	18

„Spievajte Hospodinovi, zvelebujte jeho meno, deň čo deň ohlasujte jeho spásu! Hovorte medzi pohanmi o jeho sláve, o jeho divoch medzi všetkými národmi“ (Ž 96, 2 – 3).

„Zpívejete Hospodinu, dobrořečte Jeho jménu, zvěstujte den ze dne jeho spásu, vypravujte mezi pohany o jeho slávě, mezi všemi národy o jeho divoch“ (Ž 96, 2–3).

„Chodte teda a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch a krstite ich v mene Otca i Syna i Svätého Ducha a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“ (Mt 28, 19 – 20a).

„Jdte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal“ (Mt 28, 1–20a).

CÍRKEV JAKO BOŽÍ RODINA, KTERÁ SPOLU NESE EVANGELIUM

Nesení evangelia, tj. svědectví o Kristu není jen náš individuální úkol. Je to úkol, poslání, které máme konat společně a pomáhat si při tom.

Boží príkaz o nesení evangelia a ohlašování Jeho spásy vidíme na nejednom mieste již ve Starém zákoně. Můžeme jej číst napríklad v Žalmu 96. Na Zemi uplynulo (podle lidských měřítek) hodně času, než nastal ten pravý čas k příchodu našeho Pána a Spasitele Ježíše Krista. Vidíme, že vše přichází v pravý čas, i naše osobní spása a spása lidí kolem nás. I když si mnohdy přejeme, aby obrázení lidí, zvláště našich nejbližších, přišlo dříve. Ale Boží čas je jiný než naše přání. Neseme lidem evangelium a na cestě se setkáváme s různými překážkami, každý z nás je jiný. Někdy si například myslím, že s tímto člověkem to rozhodně nepůjde, ale přijde sestra, která si s tím bravurně poradí a přivede ho k Pánu Ježíši. A já jen na to koukám. To je spolupráce bratří a sester ve sboru, když společně na vedení Ducha svatého, všichni společně se modlíme, necháme se vést a jdeme konat spolu. Neznamená to, že všichni bratři a sestry s námi půjdou, ale lidské názory nás nemohou zastavit. Potřebujeme církev, sbor plný bratří a sester, ochotných pomoci tam, kde je třeba. Od Pána Ježíše si smíme vyprošovat moudrost, abychom nebyli překážkou, ale naopak povzbuzením pro lidi kolem nás. Z Boží milosti přivádíme lidi k Božím Slovu, do shromáždění, kde mohou zaslechnout Boží volání a začít žít nový život s Pánem Ježíšem. Boží láska je nesmírná. Bůh vidí kající srdce a vyslýchá modlitby nejen jednotlivce, ale „sejdou-li se dva nebo tři v Jeho jménu, On je uprostřed nich“. On slyší všechno a společně modlitby Ho těší. „Hospodin, tvůj Bůh ti při veškeré práci tvých rukou zehnal“ (5 M 2, 7). Zvláštní. Ano, On zehná. Taková je láska Boží. Nikdo z lidí si ji nedokáže představit. Tuto lásku kážeme, o ní mluvíme. Nemusíme se ničeho a nikoho bát, protože On je s námi: „A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku“ (Mt 28, 1–20).

CO S TÍM DNES?

Dnes nás nemůže nikdo udržet. Víme, že Pán Bůh nás posílá na místa, kde máme hlásat Jeho Slovo. Všude, kamkoliv přijdeme. Ocítli ses v nemocnici? Pak máš velkou príležitosť povědět svým spoluležícím, že se nemusejí strachovat o svůj život, mohou jej předat v modlitbě hned do Božích rukou. Jsme zde možná proto, abychom se s nimi modlili. Přemýšlel jsi o důvodu, proč ses ocitl právě na tom místě, kde jsi? Nic není náhoda. Nevěříme na náhody. Pán tě dobře zná, ví o tvých skutcích, stvořil tě a zná tvoje limity. Nikdy nám nezvyší latku natolik, že bychom ji nemohli přeskociť. Dá nám sílu (1 K 10, 13). Ani se nemusíme vymlouvat, že nemůžeme mluvit, protože nemáme dostatek moudrosti, že ji mají ti druzí. Můžeme za ni směle prosit Pána Boha a On nám ji jistě dá. Dokonce můžeme říci, že před námi nestojí žádná překážka, protože pod vedením Pána Ježíše Krista a Jeho Ducha svatého můžeme o Ném svědčit kdykoliv a kdekoliv.

nesnadné, „že neví, co by mu poradil“. Pak se ale na okamžik zamyslel a řekl. „Existuje však jeden způsob, který by vás mohl zajímat a díky kterému byste mohli být úspěšný. Co kdybyste se nechal ukřižovat a třetího dne vstal z mrtvých?“

Jsou za námi dny, kdy jsme si připomínali, že křesťanská víra má pevný základ právě v prázdnom hrobě. Podle Nového zákona, Ježíšova smrt zaplatila za náš hřích. Můžeme si však být jistí,

že Kristovo ukřižování bylo pro Boha dostatečnou cenou? Ono totiž nezáleží tolik na tom, co si o Ježíšově smrti myslíme my. Záleží na tom, co si o ní myslí Bůh. Ať se na to vše díváme jakkoliv, důkazem Božího přijetí Kristovy oběti je VZKŘÍŠENÍ! Právě vzkříšením Bůh Otec „podepsal“ potvrzení, že Ježíšova smrt je dostatečná. Bez vzkříšení by nemělo křesťanství tomuto světu co nabídnout. Kdežto právě ta skutečnost, že Kristus zemřel a potom vstal z hrobu, je „**MOC BOŽÍ KE SPASENÍ PRO KAŽDÉHO, KDO VĚŘÍ!**“ (R.1, 16) Dokonce se říká, že Vzkříšení je Otcovo „AMEN“ v reakci na Synovo „DOKONÁNO JEST“. Vychutnávejme si tuto pravdu plnými doušky.

Alois Boháček

ŽIVOT VŠEDNÍCH DNŮ

„Tu se říšští vládcové a satrapové snažili nalézt proti Danielovi záminku ohledně jeho správy království, ale žádnou záminku ani zlé jednání nalézt nemohli, neboť byl věrný. Žádnou nedbalost ani zlé jednání na něm neshledali“ (Daniel 6, 5).

Slyšel jsem vyprávění o mladém muži z USA, který se zúčastnil výběrového řízení na vedoucí pozici v jedné z tamních firem. K životopisu, který byl vyžadován, se ale rozhodl připojit něco mnohem „hodnotnějšího“. Vzal si s sebou i doporučení od svého kazatele, od učitele nedělní besídky, dorostu a mládeže a také od jednoho ze starších svého sboru. Ředitel firmy si předložené materiály rádně a pečlivě prostudoval a pak mu řekl:

„Velmi si vážím všech těch doporučení od vašich přátel z církve; mnohem více by mě však zajímalo, co by o vás řekli ti, kteří vás znají od pondělka do pátku, nejen v neděli.“

Zní to docela nepřijemně, pro ucho mnohých z nás je to jistě takové uštěpačné jednání, ale máme-li být upřímní, tento ředitel měl pravdu. Však kolik křesťanů se chová diametrálně jinak ve shromáždění, než během týdne „ve světě“? Přitom zásady, které zastáváme mezi věřícími, bychom měli dodržovat každý den.

Daniel z výše uvedeného verše pro nás může být i v tomto týdnu dokonalým příkladem, jak ve svém vztahu k Bohu, tak s lidmi. On nežil podle dvojího standardu. Jeho každodenní chování bylo v naprostém souladu s duchovními hodnotami, které veřejně vyznával. A to i přesto, že se jeho nepřítel proti němu spojil a za každou cenu na něm chtěli najít nějakou chybu. Nepodařilo se jim to. Jeho život se ve všedních dnech shodoval s tím Bohem odděleným. Jeho život ve světě odrážel jeho chození s Bohem.

Neváhejme si proto i dnes položit otázku: Byli by naši věřící přátelé (kteří nás znají z nedělních shromáždění) překvapení, kdyby nás pozorovali, nebo slyšeli mluvit ve všedních dnech v práci, nebo doma? Pokud cítíme, že ano, pak si „oprašme“ společnou píseň, kterou ve sboru dost často zpíváme: **Příteli svému Ježíši, chci navždy věrný být; ó proč bych měl se stydět vždy za ním věrně jít?** V opačném případě o nás bude platit to, co kdosi vyjádřil slovy: **Pokrytec je člověk, který se každou nedělí necítí být ve své kůži.**

Alois Boháček

NECH NIKTO NEHLADÁ, ČO JEMU PROSPEJE

Myšlienky spoločného zamyslenia napíšeme biblickými veršami:

„Nech nikto nehľadá, čo jemu prospeje, ale čo prospeje inému“ (1K 10, 24). *Pozorujme sa vospolok, aby sme sa povzbudzovali k láske a dobrým skutkom“* (Žid 10, 24).

V bežnom dni je prirodzenou vecou, aj pre kresťana, starať sa o svoj prospech. Keďže zodpovednosť za príbeh života nesmieme odsúvať na iných, ako potom chápať napomenutie: *Nech nikto nehľadá, čo jemu prospeje?* Bez obrátenia pohľadu nahor to nedokážeme, citujem: „*Ak ste teda boli vzkriesení s Kristom, hľadajte to, čo je hore, kde Kristus sedí na pravici Božej. Myslite na to, čo je hore, a nie na to, čo je na zemi*“ (Kol 3, 1 – 3). Ak zanedbávame pohľad hore, slabne náš záujem o spoločné hodnoty cirkevného zboru. „*Prirodzený človek, pravda, neprijíma veci Ducha Božieho, lebo sú mu bláznovstvom, a nemôže ich poznať, pretože ich duchovne treba rozsudovať*“ (1K 2, 14).

Duchovnú oblasť života zhodnocujeme teda len stálym osvojovaním si Ježíšovho myslenia. Evanjelía a listy apoštolov zostávajú pre cirkev trvalou cvičebnicou. Ludská prirodzenosť nechápe duchovno napomínania k láske. V zhone bežného dňa s úplnou ľahkosťou podceníme vážnosť napomínania. Myšlienky Pána Ježíša a napomínanie v listoch apoštolov sú však aj poznovuzrodení trvalými princípmi našej duchovnej obnovy.

Spomeniem dva príklady: „*Preto, potešujte sa vospolok a povzbudzujte sa, alebo „Pokladajte iných za vyšších od seba,*“ nie v tom zmysle, že iní sú nám nadradení alebo sú nadanejší. Kresťanská láska vždy uprednostňuje druhého človeka:

je trpezlivá, dobrotiivá, nezávidí, nevypína a nenadáva sa; nie je neslušná, nie je sebecká, nerozčúľuje sa, nezmýšľa zle, neraduje sa z nepravosti, ale teší sa s pravdou; všetko znáša, všetkému verí, všetkého sa nadeje, všetko pretrpí. Láska nikdy neprestane.“

Medzi sebou radi o láske hovoríme, ale nedoceňujeme jej tvorivý a obnovujúci rozmer pre život. Naopak, veľkosť Božej lásky niekedy zneužijeme na posudzovanie iných.

V tejto súvislosti často ani nebadáme, hoci modlitbu Pánovu poznáme spamäti, že prvá prosba znie: Nech sa posväti Tvoje meno. Modlíme sa teda o svätosť, čistotu a duchovnú krásu nášho života. „Posväť sa meno Tvoje“ nemá nič spoločné s tzv. svätoškárstvom. Posvätenie myšlienok pokračuje činením dobra skrze Božiu lásku. Keď krásu života v láske zažijeme, máme ju niest a odovzdávať všade naokolo. To je cieľom pôsobenia Božej lásky medzi nami a je naozaj už len na nás, aby sme nezlyhali v pokušeniach ani v bežných dňoch zhonu a ustarostenosti. „*Ak sa milujeme, Boh zostáva v nás a Jeho láska je v nás dokonalá*“ (1J 4, 12b). Môže byť silnejší impulz povzbudenia, ktorý v Božej rodine dostáva pôsobením Svätého Ducha každý jeden z nás osobne?

Ak v tejto chvíli nežijeme krásu života Božej lásky, nenaletme pukušitelovi, jeho jediným cieľom je okradnúť nás o nezaslúžený Boží dar. Ani sa nedajme pomýliť svojou nedostatočnosťou a neschopnosťou obľúbiť si okamžité každého človeka. Kajajme sa a v modlitebnom stíšení otvárajme sa Božiemu sľubu: Boh zostáva v nás a Jeho láska je v nás dokonalá (Roháček: Jeho láska je v nás dokonaná). Boh sleduje s nami jediný cieľ, aby sa Jeho láska v nás zdokonaľovala.

J. Stupka

ROZHOVOR S KAZATEĽOM MICHALOM ŠINKOM

1. Stať sa kazateľom je veľké rozhodnutie. Aspoň v mojich očiach. Ako si prežil povolanie do služby?

Pamätám si na jeden rozhovor s kamarátom, keď som mal okolo dvadsaťsedem rokov. Povedal, že byť farárom je najlepšie, lebo robia len jeden deň v týždni a berú za to plat. Odpovedal som mu na to, že ja by som farárom nechcel byť ani za svet. Pán Ježiš sa v tej chvíli asi schutil zasmial. O päť rokov neskôr som nastúpil na kazateľskú prax. Povolanie do služby bolo u mňa skôr niekoľkoročným procesom, v ktorom ma Pán Ježiš pripravoval na túto službu. Pomerne mladý som sa stal starším zboru a jednou z mojich povinností bolo byť pripravený kázať v prípade, že kazateľ nebude môcť slúžiť. Postupne som slúžil Božím slovom pravidelne, myslím, že to bolo raz mesačne. Tým, že som bol starším zboru, mohol som zblížiť vidieť, čo to znamená byť kazateľom, nieť zodpovednosť za zbor a čo všetko si kazateľ užije. To bol aj dôvod, prečo som nemal žiadnu ambíciu stať sa niekedy kazateľom. Ale kázanie Božieho slova bolo niečo, čo som si užíval, hoci to bolo sprevádzané tréťou, keď som mal vystúpiť na kazateľňu pred ľuďmi. Zdá sa, že cez moje kázanie Duch Svätý zboru niečo dobré dával. Zbor sa v tom čase osamostatnil od Lučenca a ja som sa stal jeho vedúcim. Hľadali sme kazateľa. V tom období som nejaký čas aj s mojou manželkou krátko žil v zahraničí. No a zbor sa rozhodol, že ma oslovia, či by som sa po návrate zo zahraničia nestal kazateľom v Panických Dravciach. Tak som sa o tom porozprával s Ježišom, či si myslí, že to je dobrý nápad, samozrejme sme to prebrali aj s manželkou a rozhodli sme sa vstúpiť do kazateľskej služby v zbere, ktorého lavice som dral od perinky.

2. Kto z ľudí ťa najviac ovplyvnil na ceste stať sa kazateľom?

Vyrastal som v rodine, kde som bol vedený k poznaniu Boha, tak to bol asi taký základ. Myslím, že čo sa týka služby v zbere a nasadenia pre zbor, to bol môj strýko Janko Šinko, ktorý bol dlhé roky starším nášho zboru, tiež slúžil aj Božím slovom a videl som na ňom, že miloval Ježišovu cirkev. Potom to bol brat kazateľ Tomáš Kriška, pod ktorého kazateľnicou som duchovne rástol a ktorého som neskôr aj zaskakoval. V období, keď som už premýšľal nad kazateľskou službou, to bol Andy Caldwell, kazateľ zboru, do ktorého sme s manželkou patrili, keď sme žili v zahraničí.

3. Kto je tvojím vzorom teraz (kazateľ, učiteľ, filozof v zmysle, od koho rád čerpáš, aké knihy rád čítaš, koho kázne rád počúvaš)?

Nemám nejaký vzor kazateľa, vždy som sa snažil ísť vlastnou cestou. Väčšinou aj keď niečo čítam, tak nečítam podľa autora, ale témy, ktorú potrebujem preštudovať, alebo ma zaujíma. Ale ak by som mal menovať, tak asi P. Hanes, lebo s ním som mal aj osobný kontakt počas štúdia teológie, a preto to má pre mňa aj iný rozmer, keď čítam niečo od neho.

4. Koľko rokov si už kazateľ a v ktorých zboroch si túto funkciu vykonával?

Ak započítam aj ročnú kazateľskú prax, na ktorú som nastúpil v júli 2009 pod taktovkou T. Kohúta, s ktorým sme potom aj užšie spolupracovali a priateľili sa, tak tento rok je to štrnásť rokov, čo som v pozícii kazateľa. Slúžim v Panických Dravciach, v zbere, ktorého súčasťou som od narodenia, a zatiaľ sa zdá, že majú so mnou ešte trpezlivosť. Tri roky som zastupoval kazateľa aj v Lučenci a jeho staniaciach, kým si zbor nenašiel svojho kazateľa.

5. Čo máš na tejto práci najradšej, alebo čo ti dáva pocit, že má zmysel?

Veľmi rád kážem Božie slovo. Fascinuje ma jeho hĺbka. Som spokojný, keď môžem ľuďom pomôcť viac poznať Pána Ježiša. To má zmysel.

6. Čo je pre teba najťažšie?

Nie som veľmi pastoračný typ kazateľa, takže pastoračná stránka mojej služby je pre mňa najťažšia, ale nie som veľmi obdarovaný ani v administratíve. Tiež ma dosť vyčerpáva, keď musím riešiť konflikty.

7. Mal si niekedy krízu a chcel si si nájsť iné povolanie? Ak áno, čo ti pomohlo zotrvať? Ak by si nebol kazateľ, aké zamestnanie by si mal?

Mal som možno dve vážnejšie krízy, keď som sa pýtal Boha, či má zmysel pokračovať. Myslím, že Pán Ježiš si nájde spôsob, ako povzbudiť v službe vtedy, keď prichádzajú pochybnosti a otázky. Dal mi vidieť ovocie mojej služby a to, že to má zmysel, aj keď je to ťažké. Zároveň si myslím, že nikoho nezdriť násilu v službe a dá nám možnosť zo služby vystúpiť a nič sa nezmení v jeho láske k nám. Služba nemá byť väzením kresťana, ale radosťou. Skôr ako som sa stal kazateľom, živil som sa stavbárskou činnosťou, tak ak by som odchádzal z práce kazateľa, prirodzene by som sa asi naplno vrátil k remeslu. Aj vzhľadom na zmeny vo financovaní kazateľov v našej cirkvi teraz robím kazateľa a vykonávam stavebnú činnosť pol na pol.

8. Máš rodinu? Ako to vnímajú a čo je pre nich ťažké?

Mám rodinu, manželku Danielku a dcéry Elišku (14) a Dorotku (12). Osobne si myslím, že byť manželkou kazateľa je väčšie povolanie ako povolanie kazateľa. Rodina kazateľa jednoducho funguje inak ako bežné rodiny v cirkvi. Tým, že kazateľ rieši okrem vlastných rodinných vecí a zborových záležitostí aj problémy v iných rodinách a potrebuje venovať čas viacerým ľuďom, spravidla v čase, keď iní otcovia sa môžu venovať svojej rodine, tak sa tomu musí rodina prispôbiť. No a nie vždy je to jednoduché. Hlavne v tých prvých rokoch mojej služby to bolo dosť náročné. Popri službe som študoval dištančne na KETM teológiu a skúškové obdobia boli skúškové po všetkých stránkach života v rodine, keďže sme mali dve maličké deti. Ale tiež obdobia, keď kazateľ intenzívnejšie prežíva problémy v zbere, tak sa to prenesie aj do fungovania v rodine, pretože kazateľ nevie nechať svoju prácu v kancelárii. Osem hodín som kazateľ a potom ma nezaujíma nič? To jednoducho nejde. Pán Ježiš mi poslal do života ženu, ktorá bola vedená k službe v cirkvi a slúžila v cirkvi ešte pred našim manželstvom, tak to zvládla. Takže aj v období, keď som sa rozhodol vstúpiť do služby, bolo to naše spoločné rozhodnutie a jej podporou som mal počas celých štrnásť rokov. Bez Danielky by som zrejme nebol kazateľom ani ja. Som za ňu vďačný. Deti sme od malička viedli k tomu, že ako rodina slúžime, takže sa to pre ne prirodzene stalo normálnym, aj keď niekedy by si asi vedeli predstaviť aj niečo iné.

9. Práca s ľuďmi je vyčerpávajúca. Ako oddychuješ a akú psychohygienu si si našiel?

Manuálna práca a práce okolo nášho domu bol môj oddych. Vždy, keď som mal pocit, že potrebujem vypnúť, tak som si našiel nejakú prácu. Ale samozrejme, niekedy človek potrebuje aj nerobiť nič, aby si oddýchol a bol s rodinou. Mám rád aj turistiku, ale k tej sa dostanem viac sporadicky ako pravidelne.

10. Čo je pre teba ako kazateľa v týchto dňoch najlepšie a najťažšie?

Asi najlepšie, čo som v poslednom čase zažil ako kazateľ, bolo to, že som mohol pokrstiť našu staršiu dcéru. Vždy sa teším z každého, kto chce nasledovať Pána Ježiša a vyznať svoju vieru v krste, ale keď kazateľ vidí toto rozhodnutie pri svojich deťoch, tak je to niečo špeciálne. Vaše dieťa vás pozná oveľa viac ako ostatní ľudia v spoločenstve, pretože sa stretne s vašimi negatívnymi črtami ďaleko častejšie ako ostatní. A žiaľ, nie vo všetkom odzrkadľujem Kristov charakter a nie vo všetkom som

RADIO 7

Jak se to stane, že člověk 21. století uvěří, že Ježíš je Boží Syn, který opravdu vstal z mrtvých a stále žije? Že se dokáže vypořádat s lidským sobectvím, hněvem, nečistotou? Že Boha člověk opravdu zajímá? Mně se to stalo a tím nejdůležitějším svědectvím pro můj život nebylo ani zázračné uzdravení ani sestup andělů z nebeských výšin do kuchyně. Mě osobně se dal Bůh poznat skrze slepičí vejce.

Bylo mi necelých 27 let a v životě už jsem zakusila skoro všechno. První neúspěšné manželství skončilo rozvodem, krátce po tom, co zemřel na úraz elektrickým proudem náš pětiletý syn. Můj druhý manžel byl velmi společenský talentovaný hudebník. Byl ale psychicky velmi labilní, a to doslova terorizovalo jeho okolí. Ačkoliv jsem byla považována za dobrého pedagoga, a i jako zpěvačka jsem byla žádaná, stále jsem si nebyla schopná vydělat dostatek peněz na živobytí. A tak bych mohla pokračovat. Snad by se řeklo, že jsem měla v životě prostě smůlu. Ale s tímhle tvrzením rozhodně nemohu souhlasit.

Do kostela jsem poprvé zavítala už jako malé dítě. Maminka byla jediná, kdo v rodině poznal Krista a vydal se na cestu za Ním. Snad to byly její umělecké sklony, povaha, nebo rodinná konstelace, ale její víra mě odpuzovala. Kolem devátého roku jsem se rozhodla doma přiznat, že ke křesťanství nemám vztah a do kostela ani na náboženství chodit nechci. Ani různé životní kotrmelce mě k Bohu nepřitáhly. Při pohledu zpět si ale jasně vzpomínám na Jeho vedení. Hlavně na chvíli, kdy jsem Jeho podanou ruku odmítla a zcela vědomě se vydala jiným směrem, než k jakému mě laskavě ponoukal.

Nejasněji si vzpomínám na situaci kolem tragické smrti mého milovaného Honzika. Ve snu mě Bůh před hrozcím nebezpečím varoval. Ale i tentokrát jsem Jeho vedení odmítla. Když pohřební vůz odvážel už bezvládné tělo mého syna, nemohla jsem se zbavit dojmu, že Jan se pouze někam přestěhoval. Prostě odešel. Nedokázala jsem pro něj truchlit a kupodivu jsem ten večer docela dobře usnula.

V noci se mi zdál velmi živý sen. Honza v něm prošel zdí, jako by pro něj ta překážka nic neznamenal. „Maminko, nesahej na mě,“ říká mi. „Jsem tam, kde ty nemůžeš být, a mám jiné tělo.“ Pak zas jednoduše odešel.

pre svoje deti najlepším príkladom. Preto to vnímam ako špeciálnu milosť, ktorú sme s Danielkou dostali od Pána. Alebo že by to bol bonus k odmene, ktorú raz dostaneme od Pána cirkvi za našu službu?

Najťažšie je v tomto období nájsť rovnováhu v práci kazateľa a stavbára. Aj jedno, aj druhé si vyžaduje veľa času.

11. Chcel by si povedať niečo, na čo som sa ťa nespýtal?

Som veľmi vďačný za dôveru, ktorú som dostal od môjho zboru, ale aj od vtedajšej Rady, keď sme ako zbor požiadali o moju kazateľskú prax a museli prižmúriť oči nad kritériami (keďže som nemal teologické vzdelanie) v dôvere, že sa osvedčím a investovať do mňa má zmysel.

Rozhovor viedol Ján Szöllös

JESTLI CHCEŠ, MŮŽEŠ ŽÍT SE MNOU

Byla jsem toho zážitku plná. Byl pro mě potvrzením, že Honza „jen“ odešel. Když jsem pak ráno vstala a odešla do školky, kam chodil, abych tu tragédii oznámila, uslyšela jsem poprvé zřetelně Boží hlas. Dodnes bych dokázala označit měcholupskou křížovatkou, kde se to stalo. „Jestli chceš, můžeš žít se mnou.“ Věděla jsem, co to znamená. I když mamincina víra byla plná obradů, kterým jsem nerozuměla a její jednání mě spíš od Boží cesty odrazovalo, bylo mi nějak jasné, že žít s Bohem znamená mít s Ním

vztah a přitakat Jeho vedení. Zůstala jsem tehdy na své cestě sama a Boží nabídku jsem opět mlčky odmítla.

Bůh se ke mně ale choval jako neodbytný nápadník. Každou chvíli mi poslal do cesty někoho, kdo Ho znal, vyprávěl mi o Ném, nebo zpíval. Boží cesta mi začínala vonět. Rozhodla jsem se omezit alkohol a cigarety a začít se víc zajímat, co se děje uvnitř duše mé i lidí okolo. Potom přišla sametová změna a já hrdě s národem recitovala „Otče náš“.

První, kdo přišel zcela jednoznačně narušit můj odmítavý postoj, byla moje vlastní dcera. Ale i tehdy mě křesťanská víra v Boha stále ještě děsila. Bála jsem se nadpřirozena a vybavovaly se mi nepříjemné zážitky z dětství. Vyprávění o andělech, kteří mě chrání, ve mně vzbuzovalo vztek. A pak to konečně přišlo. Svědectví, které jsem potřebovala slyšet!

Ke konci roku 1990 nás začala navštěvovat sousedka. Její dcera prodělala těžký zánět mozkových blan. Přežila jen zázrakem. Nemoc ale zabrzdila dítě ve vývoji. Maminka chtěla vědět, zda by dítěti nepomohla nějaká hudební aktivita, a tak nás začala navštěvovat. Při čekání na testování dcery z mentálních a fyzických předpokladů, které by ukázaly alespoň nějaký stupeň vzdělatelnosti, jsem slyšela vysvětlení cesty spasení snad 10x. To ale stále nestačilo k tomu, abych

se konečně otevřela pro Boží jednání. K takovému kroku mě přiměla až vajíčka.

Bylo před Vánoci a hospodyňky chystaly vánoční cukroví. Samozřejmě nesměl chybět ani domácí vaječný koňak. Ale jak tuhle pochutinu vyrobit, když není k sehnání základní surovina?

„Tatínku,“ opakovala svou modlitbu souseďka, zajíkající se štěstím z Boží dobroty. „Kde seženu vajíčka, abych mohla péct a připravit dobroty pro svou rodinu a přátele...?“ Už si nepamatuji, kde a jak Nebeský Otec tehdy vejce opatřil. Přesto tohle svědectví naprosto zásadně změnilo můj postoj vůči Bohu, který mi do té doby přišel neskutečný. Moje modlitba pak několik večerů směřovala nikoli k Bohu Otci, ale k Ježíši. O NĚM jsem toho věděla už dost z předešlých souseďčiných vyprávění o možnostech, jak se k Bohu přiblížit, jak překonat propast hříchu, kterou svou smrtí na kříži Ježíš překlenul. Líbilo se mi, že souseďka zdůrazňovala, že Ježíš je Pán nad vším. Přišlo mi to srozumitelné. Sama jsem vlastního tátu téměř neznala. Proto modlitba k Otci pro mě zůstala ještě na nějaký čas

JAKÉ TO JE, BÝT DÍTĚTEM?

Při výchově dětí si jistě někdy zavzpomínáte, jak vy sami jste byli mladí a v dětském věku.

Vždycky jsem se tak nějak snažila vniknout do věku našich dětí, abych je lépe pochopila a společně s nimi prožívala jejich věk, záliby a myšlení. A tak jsem si sama sobě dávala otázky, jak bych asi v jejich věku reagovala na určitou situaci.

Je to hezké se k tomu vracet a znovu vše prožívat. Když se zkusíte dívat jakoby očima vašeho dítěte, tak mnohému lépe porozumíte. Pochopíme i proč naše dítě reaguje tak, jak to zažíváme a chtěli bychom, aby to bylo jinak, ale to by bylo podle nás a ne jednání našich dětí.

Často jsme si se sestrou hrály na princezny. To jsme však mohly, když ještě rodiče nebyli doma z práce. Všechna děvčátka milují krásné dlouhé šaty, nejlépe až k zemi. Když ještě máte krásný dlouhý závoj, tak to je ještě lepší. Ale kde to všechno vzít? Děti si poradí, vezmou si cokoli, co připomíná vysněnou věc. Já jsem použila mamincin přehoz, kterým měla zakryté nastlané peřiny. Byl žlutý, klouzavý a na něm barevné květy s velkým volánem. Stačilo za něj malinko zatahat a sjel dolů. To byla krása si ho obtočit kolem těla a nechat volně plout za vámi. No dokonalá princezna s vlečkou. Vzpomínám si, že jsem vnímala, že tou princeznou opravdu jsem. Ten pocit byl nádherný. Samozřejmě maminka to nesměla vědět, že ji tento přehoz vláčím po podlaze. A také pro nás, ještě malá děvčata, byl potom problém vše dát do původního stavu. Ruce jsme ještě měly malé a přehoz klouzal, nechtěl ani za nic zpátky na peřiny. Dnes se mi tento prožitek spojuje s tím, že mohu být Božím dítětem. Tou Jeho princeznou. Jsme přeci vyvolené a vykoupené Jeho děti. Tak moc nás miluje, že pro nás udělal všechno, abychom mohli být s Ním. Přesně tak to udělají i milující rodiče. I když jsme měly zakázané používat tento přehoz, tak jsme si ho půjčily jenom párkrát. Potom jsme již už necítily tuto potřebu si takto hrát. Naše potřeba a touha byla naplněná. Prostě to bylo prožité. A dítě se posune zase dál.

Než o nějakém problému rozhodnete, tak se zkuste chvilku zastavit a přemýšlet, co a jak byste asi udělali vy. Ano, jsou věci, které jsou vážné a prostě se nesmí dělat. Na druhou stranu jsou zase takové, které by naše děti měly prožít. Pomáhá jim to v jejich vývoji. Jak ale rozlišit situace? Tím, že se vžijeme do věku našich dětí, tak nám to velmi pomůže, abychom neudělali chybu a třeba špatně nerozhodli. Někdy nás s manželem mrzelo, že jsme reagovali, zvláště v pubertě našich dětí, moc rychle. Třeba jsme i špatně rozhodli a potrestali tak, jak to nebylo správné. Je častokrát těžké rozlišit, když je více dětí, kdo komu co udělal a kdo začal, kdo byl tím viníkem? Potom

zavěná. Ale Boha jako Pána, Šéfa nebo Režiséra jsem si představit dokázala.

Už je to víc než 33 let. Žijeme od té doby spolu. Smějeme se spolu. Občas jdeme dokonce spolu na oběd nebo na večeři. Nikdy jsem nelitovala. Někdy nerozumím. Často jsem neposlechla a vždycky na to doplatila. Ježíš je geniální manager. Otec, štědrý sponzor. Boží Duch, dokonalý průvodce. Po každém průšvihui přijde můj Přítel a Zachránce s novým plánem B, C, D... Pro spoustu lidí jsem zvláštní, divná paní. Plány, do kterých mě přes mou neposlušnost Bůh uvádí, jsou totiž pořád bláznivé a já se po 33 letech chození s nebeským Ženichem konečně raduji, že je to tak správně. Tak například teď přišel s plánem E. Plán E, mě baví, víc, než ty předešlé, které jsem odmítla. Ale o tom až někdy příště.

Vaše DIVNÁ PANÍ Jana Peřtová

Jana Peřtová (1963) je zpěvačka, pedagožka populárního zpěvu a moderátorka. Po svém obrácení spolupracovala s ČRo a Rádiem 7. Vypracovala vlastní metodiku výuky zpěvu. Posledních deset let se věnuje zejména práci s mladými lidmi, pastorační a misii skrze mainstreamovou kulturu.

nezbývalo nic jiného, než se jít i dítěti omluvit. Skončilo to v slzavém objetí na obou stranách a i to bylo krásné. Jak dobře se potom navazuje na rozhovor o naší vině před Bohem o Jeho milosti a odpuštění. Je dobré, když děti vidí i lítostivé rodiče. I my, dospělí, děláme spoustu věcí, které se našemu Otci v nebi jistě nelíbí. Můžeme tak naše děti naučit, jak řešit a napravit špatné věci, zlé myšlení, lež nebo dokonce krádež.

Také jsem pochopila, že není dobré dětem vše zakazovat. Někdy, když rozhodnutí necháme na dětech, tak jim nevycítíme, že vše udělaly špatně. Pamatuji se, jak syn měl jet se školou na výlet. I když jsme neměli mnoho peněz, tak jsem nechtěla, aby neměl s sebou nějakou částku, kterou si použije, jak chce. Bylo to jenom na něm, co si za to koupí a prostě si to po svém rozhodne. Nebylo to mnoho peněz, ale syn byl spokojený. Přijel opravdu šťastný a já se ho zeptala: „Co sis koupil? Bylo to něco dobrého?“ Vyzvíдалa jsem. „Mami, koupil jsem si...“ a vyprávěl. Dobře rozhodl, souhlasila jsem se vším. Na sebe však moc nemyslel. Říkám: „Tak to ti jistě ještě něco zbylo, ne?“ A on vyndal z batůžku malý dřevěný domeček s vypalovanými okny a dveřmi. Byl hezký, ale pro mne neměl tu hodnotu... V myšlenkách jsem si říkala, tak to zase bude jenom někde ležet... a peníze utratil.

On se však na mne podíval krásným pohledem s takovou láskou: „Mami, to jsem přivezl pro tebe a tatínka.“ Okamžitě jsem litovala svých myšlenek a možná i škody peněz. Ještě i dnes mi ta vzpomínka vhání slzy do očí. Moc jsem mu poděkovala a domeček postavila v kuchyni na viditelné místo, kde roky stál. Znázorňoval náš domov, naši rodinu, celistvost a lásku. Mnohokrát jsem si říkala, jak asi vypadá naše rodina před Bohem. Je to krásný domeček? Je tam dost lásky a pochopení?

Musím vám napsat o vděčnosti, že mne Pán Bůh vedl v té Jeho škole a i děti mne mnohokrát přivedly k pravdě a čistotě. Protože i my máme být jako děti. Jedině tak budeme Jeho dětmi.

ZEPTALI JSME SE ZA VÁS

V Rozsěvači č. 2 2023 jsme vás, milí čtenáři, jen velmi krátce seznámili se Světovou radou církví. Nyní máme příležitost v rozhovoru se sestrou Evou Guldanovou vám přiblížit Valnou hromadu Světové rady církví, která se uskutečnila v září 2022.

Světová rada církví je společenství církví, které vyznávají Pána Ježíše Krista jako Boha a Spasitele. Její vznik se datuje od roku 1948. Od té doby se každých 7–8 roků koná Valné shromáždění Světové rady církví (VZ SRC).

Mohla byste se nám prosím krátce představit?

Srdečně vás pozdravujem, milé sestry a bratia baptisti. Moje meno je Eva Guldanová, som členkou a ordinovanou služobníčkou v Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku (ECAV). Moje srdce horí pre jednotu kresťanov a spája sa s Ježišovou modlitbou v Jánovom evanjeliu 17. kapitole. Preto som aj na rôznych miestach sveta študovala teológiu a ekuménu – okrem Bratislavy v Chicagu, Ženeve (na inštitúte Svetovej rady cirkví), v Ríme, a posledne aj v Mainzi v Nemecku. V súčasnosti pôsobím na Generálnom biskupskom úrade ECAV na Zahraničnom oddelení a v mojej cirkvi mi bola pred dvoma rokmi zverená služba viesť Ekumenický výbor.

Ako sme sa už dozvedeli v Rozsievaci č. 2 2023, v septembri 2022 sa konalo 11. valné zhromaždenie Svetovej rady cirkví v nemeckom meste Karlsruhe. Od založenia SRC to bolo len tretie VZ na našom kontinente. Prvé, zakladajúce VZ SRC sa konalo v roku 1948 v Amsterdame v Holandsku. V roku 1968 sa predstavitelia cirkví z celého sveta zišli na 4. VZ SRC v Uppsale vo Švédsku. Trvalo viac než 50 rokov, kým sa VZ SRC opäť zišlo na európskom kontinente. Medzitým sa VZ SRC konali s výnimkou Antarktídy na všetkých kontinentoch. Naposledy v roku 2013 v Busane v Južnej Kórei.

Valné shromáždění tohoto typu je pro většinu z nás velkou neznámou. Nedovedeme si představit, jak takové velké shromáždění probíhá. Mohla byste nám jej prosím krátce přiblížit?

Je to naozaj stretnutie kresťanov z celého sveta z cirkví a spoločenstiev najrozličnejšieho druhu, od veľmi tradičných a vysoko liturgických až po cirkvi a spoločenstvá, ktoré svoju vieru a bohoslužobný život vyjadrujú veľmi modernými spôsobmi a prostriedkami. Napriek tomu, alebo skôr vďaka tejto rôznosti to bolo stretnutie veľmi radostné a nesmierne obohacujúce.

Jeho dôležitou súčasťou boli spoločné modlitby a bohoslužby. Spoločne sme sa trikrát do dňa zišli k modlitbám, piesňam a načúvaniu, čo k nám kresťanom skrze Písmo sväté hovorí Duch Boží v našej dobe. Ranné pobožnosti boli ekumenické a orientované na tému dňa, obedné boli v užšom kruhu skupinky, do ktorej bol každý delegát zaradený, večerné pripravila pre všetkých vždy jedna kresťanská tradícia.

Ráno po úvodných modlitbách sme sa vždy spolu venovali nejakej téme – napr. klimatická zmena a ochrana Božieho stvorenstva, vojna a úsilie o mier, spravodlivosť a ľudská dôstojnosť pre všetkých, plnosť života pre všetkých (vrátane skupín na okraji ako napríklad ľudí so zdravotným znevýhodnením), puto kresťanskej jednoty a spoločné svedectvo. Cieľom bolo spoločne sa nad danou témou hlbšie zamyslieť a vypočuť si svedectvá tých, ktorí svoju vieru žijú silne ovplyvnení danou otázkou alebo problematikou. Tému sme potom reflektovali aj v malých skupinkách.

Obyčajne poobede sme sa potom stretli v plenárnej sále, kde sme sa venovali dôležitým záležitostiam ako správy predstaviteľov SRC, ustanovenie výborov VZ, ktoré potom podávali správy o svojej práci, volbám nových predstaviteľov SRC – zvolili sme nový 150-členný Centrálny výbor SRC a 8 nových prezidentov a prezidentiek za jednotlivé regióny sveta, a prediskutovali a schvaľovali sme spoločné vyhlásenia a vyjadrenia k aktuálnym otázkam a výzvam dnešnej doby. Hlavne túto poslednú úlohu považujem za významnú, pretože ona je prejavom spoločného svedectva viery kresťanov z celého sveta. Je hlboko dojímavé a vedie ma to k pokornej vďačnosti a presvedčeniu, že v zhromaždení vial Duch Boží, že hoci sme boli takí rôzni, dokázali sme v úcte a láske spolu diskutovať aj o náročných témach a nakoniec dôjsť k spoločnému konsenzu.

Slyšeli jsme o zajímavých ekumenických rozhovorech. Jak probíhaly?

Áno. Po pracovných zasadnutiach sa ešte pred večernou pobožnosťou konali veľmi zaujímavé ekumenické konverzácie. Každý delegát si ešte pred VZ zvolil jednu z 23 tém, ktoré odrážali prácu SRC od posledného VZ v roku 2013 v Busane, a tejto téme sa v menšej skupine venoval do hĺbky. Ja som si napríklad zvolila skupinu, ktorá sa venovala štúdiu Komisie pre vieru a poriadok SRC (to je teologická komisia SRC) o tom, ako cirkvi robia rozhodnutia v morálnych otázkach. Téma znela: „Cirkvi a morálne rozlišovanie. Napomáhanie dialógu s cieľom budovať spoločenstvo.“

Po večeri sa ešte konali rozličné stretnutia – konfesiónálne, regionálne, stretnutie ekumenických pracovníkov v cirkvách ..., alebo bol nejaký kultúrny či iný program. Pomedzi to sa každý deň konali stretnutia jednotlivých výborov VZ, a k dispozícii bola aj pestrá paleta workshopov a rôznych prezentácií.

Kdo všetchno se setkání zúčastnil?

Na VZ bolo takmer 700 delegátov zo všetkých regiónov SRC z takmer 300 členských cirkví. Okrem nich sa stretnutia zúčastnilo takmer 300 zástupcov rozličných ekumenických partnerov SRC (partnerských cirkví, ktoré nie sú členskými, ekumenických partnerských organizácií, zástupcov svetových kresťanských spoločenstiev, ako sú napr. Svetová baptistická aliancia či Svetový luteránsky zväz). Medzi účastníkmi bolo aj takmer 140 študentov, pre ktorých bol pripravený Globálny ekumenický

teologický inštitút, 150 stewardov, mimoriadni hostia (11 hostí z Ukrajiny, predstavitelia iných náboženstiev, hostiteľskej krajiny, regiónu a mesta) a obrovské množstvo návštevníkov, ktorí chceli zažiť atmosféru VZ a prišli na jeden alebo niekoľko dní. Spolu sa VZ zúčastnilo asi 4000 ľudí.

Jak jste se cítila v takovém shromáždění? Co ve vašem nitru nejvíc rezonovalo?

Hlavnou témou VZ bolo „**Kristova láska pohýna svet k zmiereniu a jednote**“. Pozoruhodné je, že to bolo po prvýkrát, čo sa v téme VZ SRC vyskytlo slovo „láska“. Téma na VZ rezonovala veľmi silne v rôznych momentoch, či už bohoslužobných, tematických, v spoločných vyhláseniach, v príhovoroch, a bolo ju tam cítiť každý deň aj tak ľudsky, v tvárach, slovách a gestách účastníkov. Ja osobne som vnímala, že naozaj nami hýbala Kristova láska, spájala nás, zjednocovala a zmierovala.

V nadväznosti na tému tohto VZ a v kontinuite s témou predchádzajúceho obdobia medzi valnými zhromaždeniami (ktorá znela „Pút spravodlivosti a mieru“) si SRC zvolila aj tému

pre svoju činnosť a celkové zameranie na obdobie do ďalšieho valného zhromaždenia. Bude ňou „**Púť spravodlivosti, zmierenia a jednoty**“.

Mohla byste nám predstaviť hlavných rečníkov a vôbec dňi celé valné hromady?

Valnému zhromaždeniu sa prihovarilo veľké množstvo významných ľudí. Hneď v prvý deň účastníkov privítal prezident Nemeckej spolkovej republiky Frank-Walter Steinmeier. Samozrejme, zazneli správy úradujúceho generálneho tajomníka SRC Ioana Saucu a moderátorky Centrálnemu výboru SRC Agnesa Aboum. V priebehu VZ sa účastníkom prihovarili zástupcovia takmer všetkých hlavných svetových kresťanských spoločenstiev vrátane predsedu Dikastéria (Pápežskej rady) na podporu jednoty kresťanov kardinála Kurta Kocha, ktorý takisto priniesol posolstvo pápeža Františka, pravoslávneho ekumenického patriarchu Bartolomeja, predstaviteľov ukrajinských pravoslávnych cirkví, anglikánskeho arcibiskupa z Canterbury Justina Welbyho, generálnej tajomníčky Svetového luteránskeho zväzu Anne Burghardt, predstaviteľov Svetového spoločenstva reformovaných cirkví a ďalších. Prihovarili sa aj predstavitelia iných náboženstiev a medzináboženských organizácií, či predstavení ekumenických spoločenstiev a hnutí ako napríklad brat Alois z Komunity Taizé.

Co vám, jako delegátce VZ SRC, činilo největší potěšení a radost?

Myslím, že veľmi dôležitým výsledkom VZ je spoločné svedectvo kresťanov o našej viere. Dokázali sme ju na VZ vyjadriť jednak atmosférou lásky, úcty a porozumenia, ktorá tam vládla napriek všetkým našim rozdielom, túžbou pochopiť toho druhého, ochotou rásť a rozširovať naše obzory a pokorou pred pravdou toho druhého, otvorenosťou k dialógu a hľadaniu konsenzu ako spôsobov riešenia problémov a nezhôd. Spoločným svedectvom viery boli naše oficiálne vyjadrenia a výstupy, a rovnako tak aj naše spoločné modlitby, hľadanie odpovedí v Písme, spoločné načúvanie Božiemu hlasu. To všetko mi spôsobuje veľkú radosť. Spoločné pobožnosti boli veľmi krásne a obohacujúce. Vzácne boli takisto mnohé jednotlivé neformálne stretnutia s bratmi a sestrami v Kristovi, ktoré boli príležitosťami pre vzájomné spoznávanie sa a povzbudenie. Veľmi sa teším z rôznorodnej práce SRC, ktorá tam bola predstavená. Úžasnú radosť každý deň prinášali mladí ľudia s ich nadšením, energiou, kreativitou a bezprostrednosťou. A s ich veľkou túžbou aktívne sa zapojiť do diania, do diskusie, rozhodovania. Mladým ľuďom musíme dať priestor v našich cirkvách a v ekumenickom hnutí. Mnohé veci vedia oveľa lepšie ako my. Cítim v srdci obrovskú vďačnosť za celé toto stretnutie a za to, čo prinieslo.

Byla jste z něčeho zklamaná?

Ja sa vnímam ako ekumenická teologička. Túžim po odbúravaní rozdielov, ktoré nás rozdeľujú a oddeľujú od seba a neumožňujú nám naplno prežívať jednotu a naše vzájomné spoločenstvo, napríklad aj to pri stole Pánovom, pri Večeri Pánovej. Minulé valné zhromaždenia neraz priniesli dôležitý posun v spoločnom chápaní jednoty, v zblížovaní a prekonávaní historických teologických rozdielov. V tomto smere zohrávali veľkú úlohu spoločné vyhlásenia o jednote, významné boli napríklad tie z VZ v New Delhi (1961), Uppsale (1968), Nairobi (1975), Canberre (1991), či Porto Alegre (2006). VZ vo Vancouvri (1983) prijalo a oslavovalo výsledok práce Komisie pre vieru a poriadok, ktorá rok pred tým schválila a vydala asi najznámejší ekumenický dokument „Krst, Eucharistia, ordinovaný úrad“ (slávny BEM dokument). V tomto ohľade VZ 2022 v Karlsruhe podľa mňa trochu zaostávalo. Doktrinálne otázky, ktoré rozdeľujú jednu všeobecnú kresťanskú Cirkev, a hľadanie ich riešení, aby sa naplnila Ježišova modlitba „aby všetci boli jedno“, už v tejto čistej podobe nehrajú v ekumenickom hnutí prím. V tomto zmysle aj Vyhlásenie o jednote z tohto VZ, ktoré je v mnohom veľmi

krásne a do veľkej hĺbky odráža tému VZ, keď zdôrazňuje, že Kristova láska a z nej vyplývajúca naša láska je najdôležitejším základom jednoty, je predseda len tak trochu sklamaním. Okrem toho, že je pre dnešnú dobu – a aj v porovnaní s predchádzajúcimi vyhláseniami o jednote – príliš dlhé (málokto si prečíta vyhlásenie, ktoré má 6 strán), a dost repetitívne, neprináša na teologickom poli a v otázke spoločnej vízie, ako by mala vyzeráť tá jednota, ktorú spolu hľadáme a o ktorú sa usilujeme, takmer nič nové, nič „prevratné“, nič, čo by prinášalo nejaký viditeľný progres. Takže tento aspekt VZ bol pre mňa trochu sklamaním. O to viac, že minulý rok bol rokom 40. výročia dokumentu BEM, ktorý viedol k mnohým posunom v spoločnom chápaní sviatosti a napríklad aj k mnohým dohodám o spoločnom uznávaní krstu medzi rôznymi cirkvami. O tomto 40. výročí BEM nepadla na VZ ani jedna zmienka.

Co byste pověděla na závěr?

Nič z tohto však nemôže vymazať môj ďaleko prevažujúci pocit radosti a vďačnosti za VZ v Karlsruhe. Jednotu sme tam zažili a zakúšali veľmi mnohorakým spôsobom. Modlím sa a prajem si, aby sa čo najviac z toho, čo VZ prinieslo, podarilo pretaviť aj do života kresťanov a cirkví v jednotlivých krajinách sveta, vrátane našej vlastnej. Aby práca SRC a ovocie jej úsilia o jednotu našli svoju odozvu, uplatnenie a využitie aj u nás. Aby aj na Slovensku nás Kristova láska pohýnala k jednote a zmiereniu a aby sme na spoločnej púti spravodlivosti, zmierenia a jednoty mali múdrosť a odvahu robiť skutočné kroky vpred, aby sme boli jedno, aby svet uveril.

*Rozhovor se sestrou
Evou Guldanovou
vedla Marie Horáčková*

SVEDECTVÁ KRSTENCOV

BOH MA NAŠIEL

Teším sa, že môžem povedať o tom, čo Pán Boh urobil v mojom živote.

Vyrastala som v katolíckej rodine, no keď som mala jedenásť rokov, moji rodičia sa rozviedli. S mamiinou a mojou sestrou sme sa presťahovali z dediny do mesta. Veľa vecí sa zmenilo.

Ako 12-ročná som mala prvého chlapca, s ktorým som chodila tri roky. Po základnej škole som odišla na internát. Dva roky som potom chodila s chlapcom o osem rokov starším odo mňa. Tieto vzťahy zašli za hranicu chodenia. Tiež som skúšala piť alkohol, fajčiť cigarety, marihuanu. Prišlo mi to normálne, lebo to robili všetci. No keď som bola sama, občas som cítila prázdnotu. Moja sestra Bianka začala medzitým chodiť na mládež. Niekoľkokrát ma tam pozvala. No ja som nikdy nemala čas, lebo som sa venovala svojmu priateľovi. Po rozchode s ním ma mamina zobrala k veštici. Jednu kartu si doteraz pamätám. Na karte boli dva útesy a medzi nimi priepasť. Na jednom útese stála ovečka. Veštica mi povedala, že cez leto ma budú karty volať, aby som preskočila na druhú stranu. Povedala mi, že nemám skákať. Potom som odišla domov.

Prišiel piatok, a ja som prvýkrát išla s mojou sestrou na mládež. Vravela mi, ako sa mám správať, keď tam prídem. Že nemám nadávať a tak. Keď som tam prišla, bolo to niečo iné, ako som doteraz zažívala. Tí ľudia boli iní ako tí, ktorých som doteraz stretávala. Začali mi vysvetľovať, čo Pán Ježiš pre mňa urobil na kríži. Spoločne si čítali z Biblie.

Dostala som veľkú túžbu mať svoju Bibliu a študovať ju. Jedna moja kamarátka, ktorú mi Pán Boh na internáte dal, mi pomohla si Bibliu kúpiť a spoločne sme si ju na internáte čítali. Začala som sa modliť vlastnými slovami a nielen naučenými vetami, ktoré zvyknú zovšednieť.

Odvtedy, čo som bola u veštice, ubehlo pár mesiacov. Prišlo leto, keď sa mala splniť tá jedna karta. Odkedy som si začala čítať Bibliu a pochopila Boží pohľad aj na tieto veci, túžila som zabudnúť na všetky tie karty. No môžem povedať, že karty mali pravdu v tom, že ma budú volať skočiť. Ale nebola pravda, že nemám skákať. Ja som v to leto skočila na druhú stranu – k Pánovi Ježišovi.

V to leto som jednému bratovi v Kristu napísala všetko, čo som vo svojom živote urobila zlé a ako som žila. On mi odpísal len štyri slová: „Pán Boh ti odpúšťa.“ Keď som to prečítala, do očí sa mi nahnuli slzy. Dokázala som cez ten plač vysloviť len otázku: „Pane, Ty mi naozaj odpúšťaš? Všetko, čo som spravila?“

Uvedomila som si, že cieľom každej tej „hriešnej“ veci bolo to, aby ma zničilo. Uvedomila som si, že mám prázdne srdce a snažím sa ho naplniť len vecami, ktoré sú dočasné. Že hoci vyzerám radostne, v samote sa veľmi trápim. Uvedomila som si, že všetky veci tohto sveta boli akoby závojom, pre ktorý som nevidela, čo mi hrozí.

Všetko som to Pánu Bohu vyznala. Otvoril mi oči, aby som videla realitu seba. Aká skazená som. Ako si nectím svojich rodičov. Ako padám, ako klamem, ako si pokrytecky myslím, že som dobrá.

Uvedomila som si, že Kristus, jednorodný Boží Syn, ma tak miloval, že opustil svoj trón a stal sa človekom. Žil život človeka bez hriechu, aby mohol niešť moje hriechy. Pluvali na neho, palicovali ho. Neotvoril ústa tak ako baránok vedený na zabitie. Aká veľká láska to je. On ma miloval aj vtedy, keď som ešte bola hriešna. On ma miloval už vtedy, keď som si žila svoj život a na Neho som si ani nespomenula. On drží v ruke môj dych a ja som si pyšne myslela, že ho nepotrebujem.

ČÍTAJ BIBLIU

Narodila som sa v kresťanskej rodine, kde rodičia dbali na to, aby som mala všetky sviatosti. Ako dieťa som poslúchala, chodila som do kostola, modlila som sa, ale veľmi som sa bála hriechu. Dlho som si myslela, že zakaždým, keď urobím niečo zlé, skončím v pekle. A takto to pokračovalo až do dospelosti. Aj strach z pekla tu bol stále. Keď som zhrešila, šla som sa vyspovedať a slubovala som, že sa polepším a viac už nezhreším. Ale zakaždým to bolo to isté. Postupne mi to tak pripadalo, že nedokážem vyhrať nad hriechom, a ešte viac som sa bála. Keď som bola na omši v kostole, neraz mi prebehla hlavou myšlienka, aké je to tu všetko krásne, a videla som Pána Ježiša, ktorý chodil pomedzi ľudí a kázal zástupom a ničím sa nelíšil od ľudí. Boli to obyčajní chudobní ľudia. Pán Ježiš nemal žiadne drahé obleky, nekázal v honosných domoch. A tak postupne vo mne hlodal taký červík a nebola som spokojná so svojím životom. Zlom nastal vo chvíli, keď som šoférovala auto a počas mikrosnánku som narazila do billboardu pri ceste. Auto išlo na srotovisko a mne sa neskrivil ani vlas na hlave. Vtedy som si povedala: „Pane Ježišu, čo mám ešte spraviť, prečo si ma nechal na tejto zemi?“ Odpoveď naozaj prišla, dodnes si to neviem vysvetliť. Boli to len dve slová: „Čítaj Bibliu!“ Viackrát som chcela čítať Bibliu, ale nerozumela som jej. Spomenula som si na moju vnučku Natálku. Vedela som, že ona Bibliu pozná, chodí s ňou všade. Je to kniha, bez ktorej sa nikde nepohne. A tak som jej zavolať. Keď som jej povedala, aký mám problém, potešila sa a doniesla mi novú Bibliu. Postupne som sa stávala žiačkou mojej vnučky.

Pán Ježiš mi dal nový život. Odvtedy som novým stvorením. Nie som bez hriechu. Stále padám, nedokážem sa zachrániť, a preto ma zachránil On. Teraz s istotou viem, že keď zomriem, budem s Ním. Nie vďaka mojej spravodlivosti, ktorá je pred Ním ako ohyzdné rúcho, ale vďaka Jeho spravodlivosti. Očistil ma svojou krvou. Pán Boh už nevidí mňa s mojimi hriechmi, ale vidí svojho Syna, ktorý ma zaodel svojou spravodlivosťou.

Oslobodil ma od strachu zo smrti. Vždy ma desila predstava, že zomriem. Čo bude s mojimi hračkami? Zapadnú prachom. Teraz sa už smrti nebojím, lebo viem, kto ma čaká s otvorenou náručou.

Dal mi nové srdce, v ktorom prebýva On. Už mi ho nikdy nič nevezme. Dal môjmu životu zmysel a cieľ. Zmenila som svoje priority. Vždy som túžila byť veterinárka a mať kariéru. Ale to sa zmenilo. Rok pred výberom vysokej školy som sa modlila: „Pane, ja už nechcem byť veterinárka, ak Ty nechceš. Ja túžim byť to, čo Ty chceš. Ja túžim žiť pre Teba z lásky k Tebe, lebo si ma zachránil.“

No na veterinu ma prijali. Som vo štvrtom ročníku a pred sebou mám ešte posledné dva roky štúdia.

Pán Boh mi ukázal, že do mňa vložil rôzne talenty a túžba a že si ich túži použiť na svoju chválu. Pred dvoma rokmi som prežila túžbu a povolanie ísť za hranice a hovoriť túto úžasnú správu do posledných končín zeme.

Učí ma spoliehať sa na Neho celým svojim srdcom a nespoliehať sa na svoju rozumnosť. Chceme ho spoznávať na všetkých svojich cestách a očakávať, že bude urovnávať moje chodníky (Pr 3, 5 – 6).

Žijem s Kristom šesť rokov a už nikdy sa nechcem vrátiť späť do svojho starého života. Do tej špiny, v ktorej som žila.

Kristus pozýva aj teba žiť nový život cez vieru v Neho. Je len na tebe, či sa rozhodneš zostať, kde si, alebo začneš žiť s ním.

Natália Chomistová

Raz prišla za mnou a povedala mi, že pozná jednu mladú rodinu, ktorá si tiež rada číta Božie slovo. Natálka ma s nimi zoznámila a potom sme sa u nás stretávali dva a pol roka pri čítaní Biblie. Počas tohto obdobia som porozumela mnohým veciam a Božie slovo sa stalo mojim každodenným chlebičkom. Naozaj každý deň som ju brala do rúk a bola som šťastná, keď som sa mohla naučiť niečo nové. Keď som niečomu nerozumela, moja vnučka mi to ochotne vysvetlila. V jedno skúškové obdobie bola u mňa Natálka celý mesiac. Vnímala som jej obrovský pokoj. Nevedela sa na nič nahneváť, všetko riešila s pokojom. A občas, keď som zašla do izby, kde sa učila, našla som ju kľačať pri posteli. Otočila sa a povedala: „Starká, mám stíšenie.“ Vysvetlila mi, že je to čas stretnutia s Pánom Ježišom. Aj ja som to také chcela mať a snažila som sa ju v tom nasledovať. Tiež som chcela vedieť, odkiaľ berie ten svoj pokoj. Povedala mi, že si vždy predstaví, čo by robil Pán Ježiš. Môj život sa zmenil. Už ma nehnevá toľko

vecí ako predtým. Raz prišla vnučka za mnou, chytila ma za ruky a modlila sa za mňa. Môžem povedať, že to bola tá najkrajšia modlitba, akú som dovtedy počula. Som jej za to veľmi vďačná. Raz prišla za mnou aj s tým mladým manželským párom a povedali mi, že v nedeľu idú do baptistického kostola v Ružomberku a či by som nešla s nimi. Vedela som, že s Natálkou ma nič zlé nemôže postretnúť, a tak som súhlasila. Mala som aj trochu obavu, ako ma tam prijímú, ale bola som veľmi milo prekvapená. Tí ľudia boli neveriteľne milí a mala som pocit, ako by som ich poznala už predtým a patrím tam. Vtedy sa mi vynorili spomienky spred devätnástich rokov, keď som pracovala v Rakúsku. Tam som sa prvýkrát stretla s baptistickou rodinou. Bol to Michael a Suzie, ktorí mi boli vtedy veľmi veľkou oporou. Oni mi už vtedy hovorili, že mám čítať Bibliu. Aj som si to vypočula, ale neurobila som to. Keď som im nedávno oznámila, že sa idem dať pokrstiť, veľmi sa potešili. Som im veľmi vďačná za ich modlitby. Odvtedy, čo som vo februári 2022 prvý raz prišla na bohoslužby do Ružomberka, chodím tam každú nedeľu. Prvýkrát v živote som mala pocit, že na bohoslužbe je aj Boh. A ten pocit mám stále. Tešila som sa, že tam môžem chodiť. Postupne vo mne silnela túžba dať sa pokrstiť a pridať sa do tejto rodiny. Uverila som tomu, čo hovorí Božie slovo: „*Lebo milosťou ste spasení skrze vieru. A to nie sami zo seba; je to dar Boží; nie zo skutkov, aby sa nikto nechváľil*“ (Ef 2, 8 – 9). V deň môjho krstu zomrel vo mne môj starý človek a žije vo mne Kristus. Získala som druhú rodinu, bratov a sestry. A túžim po tom, aby som sa stala misionárom medzi svojimi blízkymi priateľmi a medzi všetkými ľuďmi, ktorých mi náš Pán postaví do cesty.

Dagmar Gasperová

POZDRAVY Z DAŽDIVÉHO OBDOBIA PAPUY NOVEJ GUINEY

Daždivé počasie je užitočné pre dobrú úrodu a dostatok pitnej vody. V tomto čase sa na východných výšinách „Eastern Highlands“ zbiera úroda mrkvy. Eastern Highlands je názov tejto provincie, ktorá má približne o 15 % väčšiu rozlohu ako Banskobystrický kraj. Nazbieraná mrkva sa umyje, usuší na slnku, zabalí do vriec a predá na trhu v Kainantu, odkiaľ ju odvezú do prímorského mestečka Lae vzdialeného asi 200 km, čo je viac ako tri hodiny autom. Posledný mesiac bol však aj veľmi intenzívny na prácu a získavanie skúseností. Nový prístrešok na generátorovú stanicu na malom miestnom letisku máme takmer hotový, na Facebooku by som chcel postupne zdieľať krátke zábery z výstavby. Pomáhali nám piati dobrovoľníci z USA, ktorí tu boli asi mesiac. Robili aj rôzne iné údržbárske práce a opravy v centre. Vďaka Pánovi sme mohli všetko zvládnuť v dobrom pracovnom nasadení a bez úrazov.

Pred niekoľkými týždňami som bol s kolegom v miestnom cirkevnom zbore v dedinke Bae. Keď sme prišli ďalší týždeň, miestni veriaci sa na kolegu, ktorý návštevy zboru, hoci do neho patrí, pravidelne skôr vynechával, obrátili s radosťou vetou:

„Not a white man brought you here but the holy Spirit.“
„Nie tento biely muž ťa priviedol, ale duch Boží.“

Spomenul som si na slová z Ev. Jána 6, 44: „Nik nemôže prísť ku mne, ak ho neprotiahne Otec.“ Veľmi som sa potešil z tohto stretnutia.

Iný kolega mal tento mesiac v rodine pohreb. Keď sa s nami o tom zhováral, moje srdce naplnil smútok a tiež slová: „Radujte sa s radujúcimi, plačte s plačúcimi!“ (Rim 12, 15)

Preto som s nimi chcel stráviť nejaký čas. Na pohreb v podstate mladého muža a otca rodiny, ktorý mal okolo tridsať rokov, prišlo mnoho príbuzných z rôznych dedín, ktorí hovorili rozličnými jazykmi. Postavili veľký stan a vyzdobili ho ovocím, zeleninou a kvetmi. Na takýchto rozlúčkach sa spievajú krátke smútočné piesne, ktoré podľa ich slov „ani sami nevieme ako“ privádzajú všetkých do horkého náreku nad zosnulým.

Rozlúčka trvala niekoľko nocí, no ja som bol na rozlúčke len jeden večer a asi o pol druhý v noci sme si všetci kolegovia išli odpočinúť, lebo na druhý deň nás čakala ďalšia práca na letisku. Stratu blízkeho miestni prežívajú ťažko, neraz si aj odseknú časti prstov, aby im fyzická bolesť pomohla prekonať tú vnútornú nad stratou blízkeho, inokedy sa uzavru do seba a zmenia životnú cestu, prácu, rodinu, inokedy z domu a pod. Tí však, ktorí sú veriaci, vedia, že ublíženie na tele neprináša úžitok a nie je to niečo, čo od nich Boh očakáva. Prosím o modlitby za tých, ktorí prišli o svojich blízkych, aby mohli prekonať ťažké obdobie straty a aby ich táto strata úplne nezlomila. V mojom okolí poznám minimálne troch miestnych obyvateľov, ktorí za posledné dva či tri mesiace prišli o svojich blízkych.

Ďalší kolega prechádza inou náročnou situáciou... Dlhotrvajúce boje medzi dedinami Ukarumpa a Kwina prerástli nedávno už aj do stretov priamo tu v centre na trhovisku. Obyvateľom týchto dedín bol zakázaný vstup na pracovisko a tiež predaj na trhovisku na dva týždne, kým si nedajú vzťahy do poriadku. Keď som prvý týždeň videl kolegu Dejvisa sedieť neďaleko kliniky bez práce, uvedomil som si, že za dva týždne je to polovica výplaty, čo môže byť aj 350 kina (100 eur). Ja som za 50 kina výhodne kúpil 10 kg múky, keď sme boli s pomocníkmi z Ameriky v hlavnom meste provincie, v Goroke. Zbral som teda múku a asi 2 kg zemiakov do ruksaku a s Dejvisovým bratom Melvisom som navštívil kolegu a jeho rodinu.

Ich otec bol jedným z prvých papuánskych prekladateľov Biblie

Bolo to ešte v 50. rokoch, keď z približne osemdesiat jazykov v Papue Novej Guinei bol ich jazyk tretí, ktorý mal preloženú Bibliu. Kolega Dejvis mi v deň návštevy hovoril, že hoci sa v nedeľu dohodli, že odložia zbrane, vždy sa nájde niekto, kto znova rozpúta konflikt. V ten deň, pri škole, napadli deti iní výrastkovia z druhej dediny mačetami. Mačety sa tu bežne nosia na cestu, keďže tráva a kry tu rýchlo rastú a niekedy si musíte jednoducho presekať cestu. V boji sa používajú luky, šípy, oštepky, mačety, niekedy aj strelné zbrane. Domorodci strhávajú domy a podpalujú ich, pričom sa môže hocikomu stať, že je zasiahnutý a zomrie.

Pre cudzincov je trocha ťažké porozumieť dynamike tohto konfliktu, ktorý sa ťahá už veľmi dlho a naplňa rodiny obavami a strachom, napríklad aj keď posielajú deti do školy. Prosíme o modlitby za pokoj a múdrosť pre vedúcich obidvoch dedín, za Božiu milosť pri dlhodobom urovnávaní konfliktu.

Príkladám bankové spojenie pre účely tejto služby:

Prima banka, Číslo účtu: **4440006607/3100, IBAN: SK10 3100 0000 0044 4000 6607, VS 271**

Fio banka, Číslo účtu: **2600711171/8330, IBAN: SK84 8330 0000 0026 0071 1171, VS 271**

Ďakujem za všetku vašu podporu a povzbudenie, s prianím Božieho požehnanja

Pavol

DOBRÁ SPRÁVA

Pri výchove našich synov sme používali pomôcky s biblickými príbehmi. Na konci príbehu bola obyčajne aj výzva. Synovia už od útleho veku brali tieto výzvy vážne, a tak výsledkami boli rozhodnutia pre Pána Ježiša. Tí, ktorí napísali a vydali tieto pomôcky, nám takto pomohli účinnejšie prinášať dobrú správu o večnom živote do našej rodiny. Náš starší syn dospieval v čase, keď bola ešte v platnosti základná vojenská služba. Vo vojenskom prostredí pôsobili na jeho duchovný život veľké tlaky. Ako vodič nákladného auta mal raz v kasárnach nehodu, po ktorej stratil vieru. Po jeho návrate domov sme prežívali veľké problémy. Po istom čase navštívili náš zbor dvaja kazatelia-evanjelisti. Pozvali sme na zhromaždenie aj nášho syna. Božie slovo k nemu mocne prehovorilo a na výzvu k rozhodnutiu sa pre Pána Ježiša zdvihol obidve ruky. Aj keď naše životy pokračujú neľahkými a náročnými cestami, spoločenstvo viery nám neprestáva prinášať úžitok. Pred mnohými rokmi nám pomohlo znova priniest do našej rodiny radosťnú správu o zmierení s Bohom. Sme za to veľmi vďační Pánu Bohu, bratom a sestram, ktorí zhromaždenia pripravovali, ako aj tým, ktorí slúžili Božím slovom. Zmierenie s Bohom totiž vždy prináša aj zmierenie medzi ľuďmi navzájom, pokoj, čistú radosť a lásku.

L. P.

OBA RODIČE JSOU NEZBYTNÍ

Každé dítě má právo přijímat lásku matky a otce; pro jeho celistvé a harmonické zrání jsou oba nezbytní. Oba přispívají k růstu dítěte, každý svým odlišným způsobem.

Společnost bez matek by byla nelidskou

Matka, která chrání dítě svou něhou a soucítěním, mu pomáhá růst v důvěře a zakoušet, že svět je dobré místo, které ho přijímá. To umožňuje rozvíjet vědomí vlastní hodnoty, jež podporuje schopnost důvěrnosti a empatie. Matky mají svědčit o kráse života. Je nepochybné, že společnost bez matek by byla společností nelidskou, protože matky dokážou stále, i v nejtěžších chvílích být svědky něhy, obětavosti, morální síly. Matky často předávají také nejhlubší smysl žití víry: v prvních modlitbách, v prvních projevech zbožnosti, kterým se dítě učí.

Otec pomáhá vybízet k úsilí a boji

Postava otce pomáhá vnímat hranice a silněji se vyznačuje schopností dávat orientaci, vycházet do širšího světa, plného výzev, vybízet k úsilí a boji. Bůh staví do rodiny otce, aby cennými vlastnostmi svého mužství byl blízko manželce, aby s ní sdílel všechno, radosti a bolesti, námahy a naděje. A aby byl blízko dětem při jejich vyrůstání: když si hrají i když pracují, když jsou bezstarostní i když je trápí starost, když jsou upovídané i když jsou zamklé, když projevují odvahu i když mají strach, když udělají chybný krok i když znovu najdou správnou cestu. Děti potřebují nacházet otce, který je očekává, když se vrací ze svých selhání. Není dobré, když děti zůstanou bez otce, a tak předčasně přestanou být dětmi.

Když to bolí

Církev, třebaže chápe konfliktní situace, kterými manželé musejí procházet, nemůže přestat být hlasem těch nejkřehčích, jimiž jsou děti, které často mlčky trpí. Vnímáme totiž tu obrovskou tíhu, která drtí dětskou duši v rodinách, kde se k sobě chovají špatně a ubližují si. Tyto osklivé zkušenosti nepomohou těmto dětem v dozrávání, aby byly schopny definitivních závazků.

A. L.

NIKDY NEBUDEM AKO MŮJ OTEC!

Túto vetu som si povedal v čase, keď som dospieval. Uvediem niekoľko príkladov, aj keď sa už na situácie pozerám pohľadom otca a starého otca.

Môj otec nemal „dva metre“. Zaobchádzal rovnako s nami, svojimi deťmi, ako aj s inými. Ak sme urobili niečo dobre, pochválil nás rovnako ako iných. Ak sme niečo vyvedli, dal nám to najavo tak ako iným. Nemali sme protekciu, ale ani ťažšiu pozíciu.

Môj otec bol kazateľ. Preto veľkú časť svojho času venoval členom v zbore. Venoval sa aj nám, ale vždy vedel, čo je dôležité, a podľa toho sa rozhodoval.

Ďalšia vec, ktorú som intenzívne vnímal, bolo to, že riešenie neodkladal na neskôr. Ak sa niečo stalo a bolo potrebné to vyriešiť, tak to riešil hneď. Okamžité riešenie krízových situácií je OK, ale tie nie sú na dennom poriadku. Pri výchove je časté a pravidelné, že treba deti usmerňovať v momente, keď sa niečo stane. Riešenie sa nedá odkladať na neskôr, lebo dieťa by to nechápalo. Ja som nerozumel tomu, prečo situácie rieši hneď a ešte aj s vysvetlením, čo sa deje a prečo sa to deje.

Vo veku tínedžera som bol presvedčený o tom, že všetko budem robiť lepšie a hlavne inak ako on. Dostal som niekoľko možností vyskúšať si to. Výborná príležitosť ukázať, aspoň samému sebe, ako to viem lepšie, bol letný tábor s dorastencami.

Ako sedemnást-osemnásťročný som bol vedúcim jednej skupiny dorastencov na letnom tábore. Všetci, čo to zažili, vedia, že je to kopec srandy, zábavy a situácií, ktoré doma nezažijeme. Zároveň som bol zodpovedný za deti, ktoré nám rodičia zverili. Je úplne normálne, že vznikali aj vážnejšie situácie, okolo ktorých sa nedalo prejsť so zatvorenými očami a bolo ich treba riešiť. A toto bol moment, keď som pochopil, že som presne taký istý, ako bol môj otec.

Ak som chcel byť spravodlivý, nemohol som mať „dva metre“. Nemohol som niekomu nadŕžať na úkor iných. Ak som chcel,

aby decká pochopili, v čom je problém, musel som ho riešiť okamžite a nemohol som to odkladať.

A oveľa neskôr, keď som už mal vlastnú rodinu, pochopil som, že služba v zbere znamená aj múdrosť, ako správne deliť svoj čas.

Som vďačný za svojho otca a aj za to, že mi bol dobrým vzorom.

„Syn môj, dodržiavaj prikázania svojho otca a neopúšťaj poučenie svojej matky!... Prikázanie je totiž lampou, poučenie svetlom, výčitky pri výchove sú cestou života“ (Prís 6, 20 – 23).

PP

AKO ROZPOZNAŤ SKUTOČNÉ POKÁNIE

Prvý a najdôležitejší krok pri rozpoznávaní pravého pokánia je, že nemá nič spoločné s tým, koľko je navonok prejaveneho smútku. Slzy a silné emócie môžu byť znakom svetského žiaľu rovnako ako zbožného. **Rozdiel medzi nimi je v ovocí, ktoré z neho vyrastie.** Svetský žiaľ vedie nakoniec k smrti. Zabíja ducha a telo a to, čoho sa vzdáva, môže byť získané rovnako rýchlo späť. Vo svetskom žiali nie je nijaké vykúpenie, pretože jeho produktom nie je pokánie.

Na druhej strane zbožný žiaľ vedie k záchrane, pretože vždy vedie k skutočnému pokániu. Zvonku sa tieto dva druhy dajú ťažko rozpoznať. No Písmo nám dáva charakteristiky pokánia, aby sme postupom času a na základe zúctovateľnosti a zodpovednosti mohli rozpoznať, kedy sú vyronené slzy falošné a kedy sú to skutočné slzy pokánia (2 Kor 7, 9–11).

Pre človeka, ktorý robí skutočné pokánie, nie je možné, aby zostal pasívny alebo si od danej situácie udržiaval odstup. Nebude mať postoj typu „také veci sa v živote dejú“ a tí, ktorým hriech ublížil, sa „cez to jednoducho musia preniesť“. Na druhej strane bude mať silnú túžbu urobiť všetko, čo ho to bude stáť a akokoľvek dlho to bude trvať, preto, aby dal veci do poriadku. Ďalšou skutočnosťou je, že ten, čo robí úprimné pokánie, sa nebude snažiť svoje činy nijako ospravedlňovať, ale bude zdravo a jasne rozmyšľať o napáchaných škodách, o podstate hriechu a o plnej pravde v súvislosti s tým, aké to bolo naozaj zlé. Nebude prítomné nijaké minimalizovanie hriechu. Podstatou je, že jediný spôsob, ako si očistiť svedomie, je úplne akceptovať celú a bezvýhradnú zodpovednosť za to, čo urobil.

Toto prijatie zodpovednosti nie je iba chladným a faktickým uznaním hriechu, ale sprevádza ho nenávisť voči tomuto hriechu. Dotyčný sa ho desí a suzuje ho, že klesol tak nízko a tak zle sa správal k človeku, o ktorom vyhlasoval, že ho miluje. Bude v posvätnej zhode s Bohom a s druhými v súvislosti s pobúrením, ktoré je dôsledkom jeho hriechu. Nebude sa usilovať odmietnuť či umlčať prejavy tohto rozhorčenia zo strany tých, ktorým ublížil.

Človek, ktorý robí úprimné pokánie, bude vnímať svoj hriech vo vzťahu k Božej svätosti a bude mať zdravú úctu voči skutočnosti, že Boh nebude posmievaný a čokoľvek dotyčný zasial, bude mať spravodlivé dôsledky. Nadalej sa bude obávať svojej vlastnej tendencie vrátiť sa späť k svojim hriešnym návykom a umlčať vo svojej mysli strach z Boha.

Strach však nie je dostatočnou motiváciou pre indikáciu skutočného pokánia. Môže byť rovnako iba strachom z následkov. Pokánie produkuje korešpondujúcu túžbu, ktorá je veľmi silná, robiť to, čo je správne. Táto túžba je taká silná, že bude nevyhnutne viesť k potrebným skutkom. Spoločne so skutkami vyústí do horlivých snáh robiť to, čo je správne. Nič ho v tom nezastaví, neprestane robiť to, čo je správne a ničím sa nenechá odradiť. Bude v tom pokračovať aj vtedy, keď z toho nebude mať žiaden úžitok, keď si to od neho bude vyžadovať obeť alebo akceptovanie toho, čo je spravodlivé. Hľadanie toho, čo je správne, nebude primárne súvisieť s druhými. Prejaví sa to u dotyčného, ktorý najprv rozpozná potrebu po konaní toho, čo je spravodlivé a tiež v bezvýhradnom prijatí spravodlivých dôsledkov svojho hriechu. Nijakým spôsobom sa nebude usilovať ukryť sa pred spravodlivosťou.

Človek, ktorý robí úprimné pokánie, akceptuje fakt, že jeho pravosť overí až čas. Akceptuje skutočnosť, že dôvera sa musí budovať odznova a že už nikdy nemusí byť taká, ako bola predtým. Bude to vnímať ako prirodzený a spravodlivý následok svojho hriechu a bude ochotný urobiť čokoľvek, aby dokázal pravosť svojho pokánia.

Ten, čo nerobí úprimné pokánie, sa bude usilovať zľahčiť svoju zodpovednosť a možno požadovať aj to, aby boli ako prejav postačujúceho pokánia akceptované slzy a zármutok. Ten, čo prejavuje iba svetský žiaľ, sa bude dožadovať odpustenia a dôvery, aj keď bol úplný popis hriechu odsunutý nabok a prakticky ignorovaný slovami a činmi, ktoré za skutočným pokáním zaostávajú. Urobí iba to, čo je nevyhnutné, aby mu to „nejako prešlo“. Nebude ho znepokojevať uzdravenie tých, ktorým jeho hriech ublížil, a urobí všetko, čo sa dá, aby sa vyhol dôsledkom, a to až do bodu, keď bude požadovať, aby kvôli odpusteniu neniesol nijaké dôsledky.

Stručne povedané – úprimné pokánie sa nemôže prejavovať tým, čo je povedané. Musí byť podporené dôsledným dlhodobým správaním. Okrem toho je dôležité poznamenať, že dotyčný si uvedomí, že možno nikdy nebude môcť napraviť škody, ktoré napáchal, aj keď sa o to bude zo všetkých síl pokúšať. A taktiež bude schopný rozpoznať, že niekedy jediný spôsob, ako veci napraviť, znamená natrvalo sa vzdialiť od tých, ktorým ublížil.

Je tragickou a potenciálne smrteľnou chybou akceptovať svetský zármutok ako prejav skutočného pokánia. Je neskutočne kruté tlačiť na niekoho, komu bolo ublížené, aby akceptoval svetský zármutok ako skutočné pokánie.

Zdroj: wordpress.com

JSI REPREZENTANTEM SVÉHO OTCE

„Otec ho spatril a hnut litoostí bežal k nemu“ (Lk 15, 20).

Když otec spatřil svého marnotratného syna, „hnut litoostí bežal k nemu“ (viz. Evangelium podle sepsání Lukáše 15, 20). Jack Graham napsal: „Není to otec, který se nemůže dočkat potrestání svého hříšného syna, jehož odepсал jako bezcenného, protože promarnil život. Je to milující, starostlivý táta, který se nemůže dočkat, až jej obejmě a přivítá. Běží po cestě, aby se s ním mohl setkat. To, co zde vidíme, je obraz Otcovy lásky k nám, lásky vroucí, přesahující všechny meze, přístupné a překypující.“ Max Lucado dodává: „Příběh mluví o bohatém otci a jeho svévolném synovi, který své dědictví odveze do Las Vegas a promrhá ho za hracími automaty a lehké dívky. Zlomený, ale příliš hrdý, než aby se vydal domů, nastoupil jako čistí stájí u dostihové dráhy. Když se musí živit ovsem určeným pro koně, uvědomuje si, že už toho má dost. Odchází a nacvičuje si kajícímu řeč. Jenže: Když je ještě daleko, otec ho spatřil a hnut litoostí bežal k nemu (Lk 15, 20). Spíše bychom očekávali ruce založené na prsou, sraštělé obočí, rezervovaný stisk ruky a přísnou přednášku. Místo toho však otec říká: „Přineste nejlepší oděv, prsten a obuv, přiveďte vykrmené tele (Lk 15, 22–23). Prsten symbolizoval delegovanou pravomoc. Ten, kdo jej nosil, jednal ve jménu toho, kdo mu jej dal. Dal bys takovému marnotratnému synovi plnou moc nad svými záležitostmi? Svěřil bys mu svoji kreditní kartu? Když jsi přišel k Bohu, dostal jsi pravomoc jednat v Jeho jménu. Pokud říkáš pravdu, jsi Jeho poslem a velvyslancem (viz. 2 K 5, 20). Když se staráš o finance, které On dává, jsi Jeho obchodním manažerem. Jestli hlásáš odpustění, jsi Jeho knězem. Dal ti výsadu dělat pro druhé to, co dělá On pro tebe. Nešetří povzbuzováním a ujišťováním. Promlouvej slova, která posílí jiné. Proč? Protože jsi reprezentantem svého Otce.“

Prameny: www.spkd.cz

POKRAČOVANIE ZO STRANY 2

BOŽIA SLÁVA ZOSTÚPIA MEDZI NÁS

1. kazateľ Dalibor Smolník - krstiteľ 2. Peter Šramo 3. Jonathan Smolník (kazateľov syn) 4. Natália Chomistová 5. Dagmar Gasperová 6. Michaela Vahalcová (s dcérami) 7. Ján Vahalec

Rozhovor s krstencami vo Vavrišove

Bola radosť na nich pozerať, akí sú šťastní. A vyjadrili to aj svojimi slovami po krste. Tu sú ich odpovede na nasledujúce otázky:

1. Prečo si sa rozhodol/rozhodla dať pokrstiť?
2. Prežil/prežila si niečo zvláštne počas krstu, napríklad Boží dotyk, slovo od Boha alebo niečo iné?
3. Je niečo, čo chceš, aby sa ľudia od teba dozvedeli?

Odpovede krstencov:

Miška:

1. Uvažovala som o krste už pred dvomi rokmi. Na základe štúdia Božieho slova som pochopila, že krst malých detí nie je skutočný krst. Pochopila som, že musím svojimi ústami vyznať Pána Ježiša a že je to dobré urobiť verejne pred ostatnými ľuďmi. Chcela som to tiež urobiť preto, že chcem byť poslušná Bohu. Keď je to v Božom slove, máme to urobiť.

2. Prežívala som veľmi silné emócie. Uvedomovala som si, že robím to isté, čo urobil aj Pán Ježiš. Tešila som sa na to, že budem takto ponorená z vďaky k Nemu za všetko, čo pre nás urobil. Prežívala som veľkú radosť.

3. Oplatí sa byť poslušný voči Bohu. Viem, že na tom nestojí naše spasenie, ale je dôležité to urobiť.

Janko: (Miškin manžel)

1. Už dlhšie verím Bohu a chcel som mu byť poslušný. Bol som pokrstený ako malé dieťa, ale nebol to vedomý krst. Boh ma zachránil a z poslušnosti k nemu som sa dal pokrstiť.

2. U evanjelikov som nemal potrebu riešiť takýto krst. Povzbudila ma Miška, moja manželka. Potom prišla veľká radosť. Bola to veľmi radostná chvíľa.

3. Napriek tomu, že som vyrastal vo veriacej rodine, nedá sa z toho nič zdediť ani prijať. Je to niečo také, ako keď porovnáme diváka a jazdca v automobilových pretekoch F1. Iné je vidieť, iné je zažiť. Život s Kristom je pre mňa ako sedieť vo formule a zažiť to naplno. Nedá sa to zdediť ani inak prijať.

Jonathan: (najmladší z krstencov)

1. Krst som vnímal ako ďalší krok viery a poslušnosť voči Bohu.

2. Bolo to pre mňa spečatenie viery. Duchovne som nič mimoriadne neprežil, ale verím, že časom to príde.

3. Dotkla sa ma Večera Pánova. Vnímal som Božiu obeť za seba.

Natália:

1. Dala som sa pokrstiť z poslušnosti voči Božiemu slovu. Túžila som to dať najavo rodine, okoliu a celému svetu, ktorý to bude vidieť, aby vedeli, čo sa stalo v mojom živote.

2. Veľkú radosť som mala z krstu starej mamy. Uvedomila som si, že sme zachránení. Nie kvôli krstu, to je len obraz. Môj starý človek zomrel s Kristom. Žijem v novom človeku. Mám z toho veľkú radosť.

3. Som veľmi vďačná aj za to, že som mohla povedať svedectvo o tejto premene môjho života. Som vďačná, že to nemuselo byť z mojej sily, ale z Jeho milosti. A teraz som zachránená a čistá pred Bohom.

Dagmar: (stará mama Natálky)

1. Uverila som v skutočného Ježiša a vďaka svojej vnučke som zistila, aký je život z Ježišom. Je to oveľa ľahší a krajší život. Som šťastná, že som Jeho dieťa a môžem s ním rásť.

2. Už keď sa začala bohoslužba, prepadli ma silné emócie. Chcelo sa mi aj plakať, aj smiať. Teším sa, že to mám za sebou. Veľmi som sa bála, že to nestihnem do príchodu Pána Ježiša.

3. Mám veľkú túžbu, aby to, čo prežívam, zažila celá moja rodina aj moji priatelia. Veľmi si želim, aby sme mohli spolu rásť v Ježišovi. Spolieham sa pri tom na Boha, že On tých ľudí pošle. Teším sa, že mám novú rodinu.

Peťo:

1. Chcem patriť Pánovi celým srdcom, nie len polovičkou.

2. Cítil som Božiu blízkosť. Vnútorne som bol presvedčený, že robím Pánovi radosť. Je to krôčik, ktorý by mal byť súčasťou života kresťana na ceste k Pánovi.

3. Vidím v tom aj určitú symboliku, vo Vavrišove uveril môj otec aj môj starý otec. Chcem, aby z môjho krstu mali radosť aj moji bratia a sestry, ale hlavne Pán v nebi.

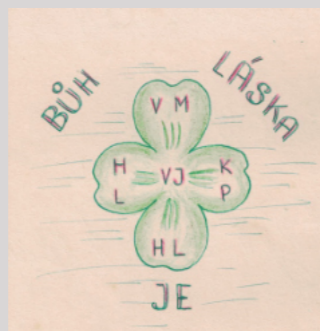
Verím, že Vás oslovili aj tieto sprostredkované odpovede našich krstencov, no byť prítomný na mieste diania bol nádherný zážitok. Ako sa vyjadřil Janko, jeden z našich krstencov, je rozdiel sedieť medzi divákmi a vo formule. Aj počas kázne nášho kazateľa Dalibora Smolníka sme si mohli vypočúť zaujímavé myšlienky. Napríklad, že pokrstení znamenajú ponorení v Ježiša a že kresťan je človek, ktorý Mu otvoril srdce. Ďalej pripomenul, že skutočnými kresťanmi sa nestávame z vlastnej vôle, ale mocou Ducha Svätého. Veriť neznamená mať len poznanie. „Ježiš mu odpovedal: Veru, veru, hovorím ti: Ak sa niekto nenarodí znova, nemôže uzrieť kráľovstvo Božie“ (J 3, 3).

Na krste bol prítomný aj Benjamin Uhrin, predseda rady BJB na Slovensku. Vo svojom príhovore povedal, že v dnešnej zaneprázdnenej dobe často na vzťah s Bohom nie je čas. Nechávame to na kazateľa, na spoločenstvo. No nik iný nemôže nahradiť náš osobný vzťah s Ježišom. Ak nie sme pevní v Ježišovi, zlý duchovný svet to vidí a môže si na nás dovoliť. „Ale zlý duch im odpovedal: Ježiša poznám, aj o Pavlovi viem; ale kto ste vy? A oboril sa na nich ten človek, v ktorom býval zlý duch, zmocnil sa ich oboch, a tak ich doriadil, že nahí a dorážaní zutekali z toho domu“ (Sk 19, 15 – 16).

Na záver by som ešte chcela poďakovať zboru BJB vo Vavrišove a ich kazateľovi Petrovi Surovčekomu, že nám poskytli svoju modlitebňu a všetko potrebné na vykonanie krstu. Ich modlitebňa je veľmi pekná a dobre vybavená, čo tiež prispelo k peknému zážitku.

Rozhovor viedla Jarmila Bistričanová

ČTYŘLÍSTEK

Píše se rok 1949. Kazatelem pražského vinohradského sboru je bratr Cyril Burget. Bratr přišel do sboru poznamenaného poválečným stavem, tedy určitou stagnací, malou návštěvností a celkovou „únavou“. Ovšem živá, strhující kázání bratra Burgeta brzy situaci změnila, modlitebna se opět naplnila, vrátili se nejen členové sboru, ale přicházelo i mnoho přátel. Práce se nadějně rozvíjela. Konaly se křty na vyznání víry, kdy křtěncům nestačila ani první řada

sedadel v modlitebně. A při jednom z těchto křtů byla v dubnu 1949 pokřtěna sotva nedělní škole odrostlá Lydie Lehotzká. Pro mé dnešní vyprávění je důležitá právě ta informace „sotva nedělní škole odrostlá“. Ano, Lydie bylo tehdy patnáct let, opustila nedělní školu. A co dál! Ve sboru se scházela a pracovala mládež, ale pro ni byla Lydie moc „malá“. A přitom právě znovuzrozené děvče mělo tak velkou touhu sloužit ve sboru. Nechala se oslovit svou spolužačkou z nedělní školy Marií Procházkovou, která se připravovala ke křtu, přizvaly ještě Hanu Lehotzkou a Květu Eliášovou a založily tzv. „Čtyřlístek“. Jednalo se o „skupinku přátelství“, jak se píše v kronice Čtyřlístku.

„Tak tedy“, píše se dále v kronice, „sešly se členky Čtyřlístku na své první schůzi. Ujednaly si takový aspoň naznačený program, co budou dělat. Ustanovily si i svůj odznak a heslo, které znělo: „Konej vždy to, co by na tvém místě dělal Pán Ježíš!“ Později toto heslo pozměnily, protože se přesvědčily, že skutečně to nejde stále konat to, co by dělal Pán Ježíš. Nové heslo znělo: „Snaž se vždy konat to, co by na tvém místě dělal Pán Ježíš.“

První službou, kterou chtěly sboru posloužit, měla být vánoční slavnost. Děvčata se pilně připravovala, nacvičovala básně, písně, recitace a vystoupení. A opravdu, o Vánocích 1949 byli pozváni členové sboru do bytu Lehotzkých ve sborovém domě na Vinohradech, kde děvčata předvedla svůj program. Přišlo asi 30 „strýčků a tetiček“. A mezi nimi nechyběl ani bratr kazatel Burget.

A co je nejdůležitější – bratr Burget vzal službu Čtyřlístku vážně. Po skončení programu řekl děvčatům slova, která je velmi nadchla a povzbudila pro další službu: „Děvčata, z vás by mohlo jednou něco být!“ A dále vyslovil naději, že se Čtyřlístek rozroste na pěti... šesti... listek.

Možná si kladete otázku, proč píši o této skupince. Bratr kazatel Burget byl kazatelem rozrůstajícího se sboru a měl tedy určitě mnoho starostí a povinností. Vydával také vlastním nákladem časopis „Slova pro život“. Byl tajemníkem BJB, z čehož plynulo jistě mnoho úkolů. Ale při všem vytížení věnoval svůj čas a pozornost malé skupince čtyř děvčat, která byla před krátkou dobou pokřtěná nebo se ke křtu chystala. Vzal vážně jejich touhu sloužit. Dokonce je vyběhl ke službě v nedělní škole a sám jim i pomohl v začátcích této služby. Později požádal jednu zkušenou sestru z vinohradského sboru, aby děvčatům pomohla, poradila.

A zapálená skupinka sloužících dívek pochopitelně přitahovala další. Takže zanedlouho byl opravdu ze Čtyřlístku „pěti...šesti“ a nakonec „devítlístek“. Scházely se pravidelně, schůzky byly přesně organizované – vzdělávací, literární, biblické, recitační. Zahajovaly se společnou písní a modlitbou, společnou modlitbou se zakončovaly.

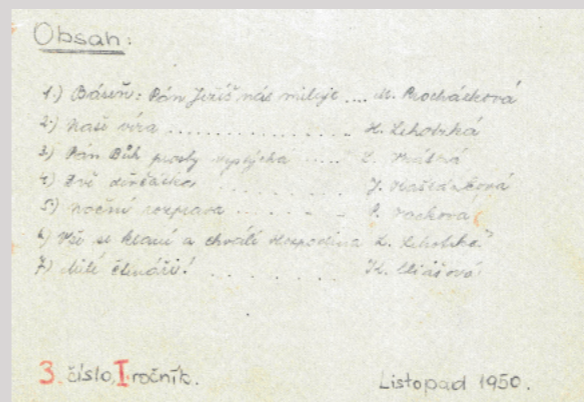
Skupinka měla i zvolené „funkcionárky“ – předsedkyni, zapisovatelku, pokladní referentku a literární referentku.

A ještě jedna zajímavost – děvčata se rozhodla, že na svých schůzkách nebudou zpívat z velkých sborových zpěvníků, ale z Hrstek, zpěvníku pro mládež. Protože však všechny Hrsky neměly, rozhodly se, že si postupně budou psát na svých schůzkách jednu písničku po druhé, aby pak měla každá své Hrsky pro sebe.

V roce 1950 prožila děvčata i společně část prázdnin v „Bratrském táboře v Kačerově“. Po návratu z Kačerova a na začátku nového školního roku začala děvčata vydávat také vlastní časopis „Perličky Čtyřlístku“, který měl své pravidelné čtenáře, a tím i přispěvatele na tuto službu. Nevím, kolik těch čtenářů celkem bylo, v záznamech jsem našla devět jmen. Ale představme si, že se psal rok 1950 a 1951. Tedy, všechno se psalo ručně, všechno se muselo nejméně devětkrát opsat pro přispěvatele a také nejméně devětkrát pro členky Čtyřlístku. Každý měsíc! A nejen opsat, děvčata musela každý měsíc napsat báseň, úvahu, svědectví... Mařenka Procházková (později Boháčková), uveřejňovala své vlastní básně. Ostatní děvčata (Hana Lehotzká-Veselovská, Lydie Lehotzká-Schüppelová, Ludka Vrátná-Mocková, Jarmila Kaštánková-Eliášová, Pavla Vacková-Fajmonová a další) přispívala úvahami, svědectvími nebo povídkami. Děvčata také jezdila do jiných sborů a sborových stanic sloužit básněmi a písněmi. Jedna bývalá členka vyznává, že toto vlastně položilo základ pro její další duchovní práci. A jistě tomu tak bylo u všech členek.

Po třech letech děvčata dospěla do věku, kdy byla přijata do sdružení mládeže, a Čtyřlístek zanikl. Ale všechny členky Čtyřlístku zůstaly věrné Pánu až do stáří, všechny podle svého obdarování sloužily ve sborech, kam je Pán poslal. Protože přijaly za své verš Sk. 17, 28, tak, jak je to učila sestra, která jim zpočátku pomáhala v nedělní škole: „Neboť Jím živi jsme, a hýbeme se, i trváme... i rodina Jeho jsme.“

Slavomila Švehlová

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Dnešní recept se mi hezky propojil se slovem z evangelia podle sepsání Jan 2, 1–11.

Možná, ještě než si to přečtete, budete už vědět, o čem Jan píše. Je to moc hezké čtení...

Pán Ježíš udělal jeden ze svých prvních zázraků. I když On jistě nevařil, ale použil stejnou ingredienci jako já v mém dnešním receptu. Už to jistě víte a možná i vaše děti. Ano, byla to voda.

Pán Ježíš použil něco možná tak obyčejného a bylo z toho moc dobré víno. I sám správce hostiny musel uznat, jak bylo výborné. Mnozí na svatbě netušili, kde se vzalo, ale ženich za tak dobré víno sklídl pochvalu.

Prostě, když Pán Ježíš něco dělá, tak opravdu dokonale. On také touto změnou proměnil i mnohá lidská srdce. Čteme, že učedníci v Něho uvěřili a to bylo jistě důležité. Tak vás nebudu napínat a prozradím vám, na co jsem i já použila vodu. V dnešní době často slyšíme, že je někde nedostatek vody a tak i ona se stává velmi vzácnou.

Mnozí lidé nemohou pít mléko ani z něho vařit a péct. Také jsem měla jednou na návštěvě manželský misijní pár a sestra nemohla mléko. Byla velmi smutná, že nemůže ochutnat pečivo, které jsem připravila. A tak jsem jí upekla, (jenom pro ni), tuto bublaninu. Také ji moc chutnala. Možná, že i mezi vámi, čtenáři, je někdo, kdo nesmí mléko, a tak vám moc ráda tento recept dávám k dispozici. I naše děti tuto bublaninu mají rády pro její piškotovou konzistenci.

Ovocná bublanina s vodou

Potřebujeme:
40 dkg polohrubé mouky,
25 dkg cukr krupice,
1,5 dcl oleje,
1 prášek do pečiva,
1 vanilkový cukr,
6 vajec
300 ml vlažné vody.

Nejdříve si rozdělíme vejčka na žloutky a bílky. Bílky si dáme zvlášť do misky a ušleháme tuhý sníh. Žloutky, cukr, vanilkový cukr a vodu dáme do druhé misky a šleháme do napěnění. Potom přidáme mouku s práškem do pečiva a olej. Vznikne nám hustší těsto a do toho pomalu zamícháme sníh z bílků. Na připravený vymazaný plech olejem vše nalijeme a poklademe kousky nakrájeného ovoce. Jahody, meruňky, třešně, broskve, švestky, maliny, borůvky, no prostě jakékoli ovoce. Můžete použít i kousky rebarbory nebo jablíček. Bublaninu připravuji kdykoliv, používám i zmrazené ovoce. Můžete použít i kompotované. (Při pečení koláčků mi zbyla posypka a tak jsem i tu jednou použila. Zase to bylo jiné.) Pečeme na 170 °C, když začne bublanina růžovět, tak snížíme teplotu v troubě na 150°. Ještě teplou bublaninu posypeme troškou vanilkového cukru. Někdy můžete i nazdobit čokoládovou polevou. Je to prostě na vaší fantazii. A nezapomeníte dětem vyprávět o svatbě, na které byl i Pán Ježíš.

Dana Jersáková

ROZSIEVAČ 17

Neutíchajúce bombardovanie, násilie, strach, strata domova... Naša prvá tohtoročná cesta na Ukrajinu mala opäť chuť smútku aj vďačnosti. Premýšľam, čoho je viac. Asi tej vďačnosti. Veď za dvanásť mesiacov vojny sme mohli pomôcť tisíckam ľudí. Máme nové priateľstvá a poznáme toľko príbehov, že by sme mohli napísať knihu. Balíme kufre, nakladáme do auta a vyrážame na Ukrajinu, kde sa cení strecha nad zlato.

Zlo ako čert z rozprávky

Stopy zla a nenávisti sú tu enormne silné. Rok od začiatku vojny sú umocnené hmlou, blatom a sychravým počasím. Ako dieťa som si predstavoval zlo ako čerta, ale tu sme od rozprávky ďaleko. V nej dobro vyhralo.

Keď ideme po ceste v Irpini, vidím len zlo. Zostáva nepríjemne prítomné v suti po rozstrieľaných domoch, plochách deravých od guľiek a šrapnelov či vo výhladoch na zhorené byty a torzá áut. Nemáte sa tu pred ním kde ukryť. Premýšľam, akú silu majú ľudia, ktorí tu žijú...

Odhodlanie pomáhať

Ešte viac som odhodlaný pomáhať im. Od začiatku vojny vozíme na Ukrajinu jedlo, teplé oblečenie a svetlo – generátory, batérie, sviečky a ďalšie pomôcky pre distribúciu elektrickej energie, ktorých je stále málo po celej krajine. Bez svetla je hlavne bežný život komplikovaný. Je vám zima, lebo kúrenie sa odstaví a potrebujete náhradný zdroj na varenie či ohrev vody. Milióny ľudí na Ukrajine sú dennodenne odkázaní žiť tak, ako to poznáte z rozprávania svojej prastarej mamy. A ďalší sú bez domova. Bez strechy nad hlavou a nádejou, že sa to zmení.

Strecha nad zlato

Aspoň niečo sa však zmeniť podarilo. A práve tu, v Irpini – meste, zničenom po ťažkých bojoch, si uvedomujem, že strecha má cenu zlata. Ešte pred zimou sme vnímali obrovskú potrebu pomôcť ľuďom zrekonštruovať zničené príbytky, alebo ich nahradiť dočasnými stavbami. Tak sme sa s našim partnerom v Irpini chopili aj tejto úlohy.

Útočisko a aspoň bazálne súkromie sme dopriali niekoľkým rodinám, ktorým munícia zničila miesto, kde sa my každý večer môžeme vrátiť k svojim najbližším – domov.

„Nič neplánujeme, žijeme zo dňa na deň,“ hovorí usmievať Katarína vo svojom novom domčeku. Vzápätí tichšie dodá, že manžel a otec rodiny bude musieť narukovať, keď ich dcéra tohto roku dosiahne 18 rokov. Na Ukrajine totiž platí pre mužov s tromi a viac deťmi výnimka – nemusia slúžiť v armáde, lebo sa starajú o rodinu. Ruší sa, keď sa dieťa vo veku osemnásť rokov stáva dospelým.

Rozstrieľaný panelák

Domček s kuchynkou, kúpeľňou a troma malými izbami stojí hneď vedľa ruiny, kde bola predtým bytovka. V jednoizbovovom byte starej mamy tam býval Sergyi

s manželkou a ďalšími piatimi príbuznými. Hoci sa na malej ploche tlačili siedmi, boli vďační, že majú aspoň to. Tento dom však zasiahli tri priame strely z dela a zničili ho na nepoznanie. Mladá rodina, ktorej sa koncom decembra narodilo bábätko, potrebuje bývanie.

Podáme si ruky a zoznámime sa. Sergyi je v mojom veku a jeho synček má pár týždňov. Ani si nedokážem predstaviť, ako sa im žije na mieste zničenom vojnou. Pociťím vlnu úľavy, keď si uvedomím, že sa onedlho budú sťahovať do nového. Malý jednoduchý domček už bude čoskoro pripravený pre svojich nových obyvateľov. „Je to zázrak,“ hovorí Sergyi a stále tomu nemôže uveriť. Vzhľadom na zničené domy v Irpini a 75 tisíc ľudí bez bývania to v skutočnosti aj zázrak je.

V pomoci pokračujeme

Toto sú len dva z mnohých príbehov, ktoré spoznávam na Ukrajine. Majú šťastný koniec? Sám na to neviem odpovedať. Viem len to, že sme pomohli tisícom ľudí, ktorých sme ani nevideli. Majú ťažký život, ale nevzdávajú sa.

A aj táto ich vôľa žiť a mať budúcnosť ma utvrdzuje v tom, že naša pomoc má obrovský význam.

V našej práci pokračujeme a pri našich susedoch budeme stáť dovedy, kým to bude potrebné. Zostaňte s nami aj vy a pomáhajte ľuďom, ktorým vojna zničila životy.

WWW.INTEGRA.SK

Martin Simon
Nadácia Integra

DOVOLENKA NA LIPTOVE – NÍZKE TATRY,

4 – 6 osôb, 5 minút od Lipt. Mikuláša

www.chata-efatha.business.site

spefatha@gmail.com, 00421949121390

Téma ročníku 2023: Cirkev ako Božia rodina

Témata ďalších vydání Rozséváče/Rozsieváča 2023

Číslo 9 2023 – Cirkev ako Božia rodina,
kde sa učíme žiť spolu
Uzávěrka do 15. 7. 2023

Číslo 10 2023 – Cirkev ako Božia rodina,
kde si vzájomne slúžime
Uzávěrka do 15. 8. 2023

Hana Pinknerová: Být blíž

Jméno Hany Pinknerové je možné najít na více než dvaceti obálkách knih. A to nejen v češtině. Titul Co bůh šeptá maminkám dokonce vyšel i na Slovensku, v Itálii a Maďarsku. Její knihy, eseje a zamyšlení si za desítky let literární činnosti našly již slušnou řádku čtenářek. Vyznačují se především otevřeností, laskavostí a také přirozenou hloubkou. Autorka stejně lehce píše o zajímavostech všedního dne, jako o modlitbě nebo vztahu s Bohem.

Její nejnovější kniha představuje ovšem něco naprosto nového.

Být blíž je totiž kniha zamyšlení a úvah na každý den. Je to pestrá barevná publikace, kterou bohatě ilustrovala Markéta M. Müller. Celá kniha je rozdělena na dvanáct měsíců a každý měsíc má svoje téma: štěstí, kázeň, setkání, modlitba... Každý den má svůj text, svoje zastavení.

Sama autorka v knize přiznává, že vlastně takovou knihu původně ani psát nechtěla. Dlouho ovšem měla pocit, že jí Bůh do této práce jemně zve. A tak mu vše s důvěrou odevzdala

a posléze byla překvapená přívalem nápadů a inspirace. A co je nakonec cílem této knihy? Jak sám název napovídá, je to „být blíž“. Být blíž sama sobě, svým milovaným a samozřejmě Bohu.

Hana Pinknerová: Být blíž, 420 stran, pevná vazba, barevné ilustrace. Návrat domů 2023.

Tomáš Polívka
Nakladatelství Návrat domů

Vzpomínka na Miladu Schreiber

Milada Scheiber, roz. Burgetová už není mezi námi. Pán Bůh ji odvolal 11. 3. 2023 v Monheimu u Düsseldorfu v Německu, v domě u své mladší dcery Michaely, ve věku nedožitých 97 let.

Narodila se 28. 3. 1926 ve Vysokém Mýtě, kde náš tatínek pracoval od ledna 1926 jako misijní pracovník a podílel se na založení místního baptistického sboru a na koupi domu pro modlitebnu tohoto sboru. Když se Milada narodila, což bylo na Den učitelů, měl tatínek přednášku o učitelích J. A. Komenském.

Základní devítiletou školu vychodila v Kroměříži v Komenského ulici. Krásně zpívala, a když před Vánoci, ještě před válkou, přijeli z Prahy z rozhlasu do školy a požádali, kdo by mohl zazpívat koledy, tak p. učitel Švec určil Miladu, která už byla v měšťance. Zpívala v jednom katolickém kostele a pracovníci rozhlasu byli jejím zpěvem nadšeni. Šli za tatínkem, proč nedá Miladu na konzervatoř a on jim odpověděl „my zpíváme Pánu Bohu a může zpívat v kostele“. V letech 1942–1943 navštěvovala Veřejnou obchodní školu v Kroměříži. Při škole musela chodit pomáhat na pracovní úřad vyplňovat úřední listiny a dostalo se jí do ruky moje předvolání na totální nasazení na práci do Německa. Po jeho přečtení se rozplakala, a když se to dozvěděla vedoucí úřadu Karel Penka, dal si ji zavolat k sobě do kanceláře. Vyslechl ji, nic na to neřekl a v následujících dnech jsem dostala nové předvolání k okamžitému nástupu do firmy na pily a nástroje Studeněk v Hulíně, jako dělnice. Možná tím byl zachráněn i můj život. Po ukončení školy pracovala Milada až do konce války ve firmě Lihovar a konzervárna PIKAZ v Břešti. Pracovala v kanceláři a do práce dojížděla z Kroměříže vlakem.

V roce 1939 byla na vyznání své víry pokřtěna v kroměřížském sboru. Po zvolení tatínka ke službě ve sboru Praha Vinohrady se s celou rodinou přestěhovala do Prahy. Přijeli jsme vlakem na hlavní nádraží, kde nás čekali bratři Daniel Mathauser a Miloš Solc. Milada byla ubytována u Mathauserů a velmi se spřátelili.

V Praze pracovala ve firmě, kde se seznámila s Ing. Jiřím Schreiberem. Spolu navštěvovali sbor, Jiří byl při křtu velké skupiny asi 30 bratří a sester 17. 4. 1949 pokřtěn naším tatínkem. Svatba, při které byli oddáni naším tatínkem, se konala 1. 7. 1949 ve sboru v Praze na Vinohradech. V Praze se jim narodily dcery Dagmar a Michaela. Po zatčení tatínka 25. 6. 1952 a jeho odsouzení po procesech, které byly veřejně publikovány, byl na Jiřího jako vedoucího pracovníka činěn nátlak, aby se s rodinou Burgetových nestýkal a rozvedl se se svou manželkou. Rozhodli se proto opustit Prahu a odstěhovali se do Brna, kam byl z Prahy přeložen a kde navštěvovali místní baptistický sbor. V Brně pracoval na vybudování výzkumného ústavu v Královopolské strojírně, z jehož vedení však byl odvolán, protože nebyl v komunistické straně. Využil poté nabídky od svého německého kolegy, pracovat v chemickém výzkumu na obdobné pozici v Drážďanech, kam se s rodinou přestěhovali. V roce 1963 odešli přes Rakousko do Západního Německa, kde se usadili v Kolíně nad Rýnem. Milada pracovala v různých profesích, byla hlasatelkou českého vysílání rozhlasu Deutsche Welle, vedla známou restauraci v centru Kolína n. Rýnem, pracovala ve zdravotnictví a starala se o svou rodinu. Manžel zemřel v 66 letech. Poté trávila většinu roku na ostrově Grand Canaria, který si velmi oblíbila.

Vzpomínám na všechny krásné chvíle prožité s Miladou a její rodinou tady i v Německu a myslím na všechny pozůstalé.

Věra Tučková, rozená Burgetová, Cheb

Zapsal Václav Černík

KUS ZA KUS (BARABÁŠOVA SPOVEĎ)

Pavel Kondač

Nedopadlo to dobre:
nepodaril sa zločin.
Našli ma in flagranti,
a ja bezmocne kľačím.

Ruky mi okovy zdobia,
strčili ma do cely
zamrežovanej, úzkej,
skrvavený som celý.

Moje dni sú už biedne
a bezvýchodiskové.
Čoskoro rozsudok padne:
hrozí mi doživotie.

Návštevy darmo čakám,
parta ma zradila celá.
Nikoho na svete nemám,
kto by ma vidieť želal.

Čakám na zázrak zhora.
Zúfalo do neba volám,
no ani kľučka sa nehne,
kričím len holým stenám.

A už ma vedú drábi.
Piláta trochu i trápi:
„Ježiš chce zmenu ducha,
no Barabáš kasy lúpál.“

Napokon musí súdiť,
jemu kus za kus stačí.
Ježiš sa nič nebráni,
a ja mám voľné brány.

Predsa však nastal zázrak,
lebo keď vojdeš do cely,
na mojom mieste je Kristus,
dobitý, zranený celý.

Na seba má môj mundúr,
na čele korunu z trňa.
Telo má dobité strašne,
hyzdí ho čiernych päť rán.

Sám sebe nechcem veriť:
či som to ja, či nie ja.
Moje „ja“ pribil na kríž –
už Jemu navždy patrí.
Haleluja!

20. ROČNÍK SENIOR TÁBOR

**Sestry a bratia
z Česka a Slovenska,
príd'te pookriať
duchovne a telesne
do Račkovej.**

HLAVNÁ TÉMA
**MILUJTE SVOJICH
NEPRIATEĽOV**

*Tešíme sa na vaše svedectvá,
ako sa vám darí naplniť
túto požiadavku Pána Ježiša*

Môžete sa prihlásiť telefonicky, alebo e-mailom

0903 501 852

Ing. Anna Trnavská

info@rackova.sk

správca chaty

Cena za 3 - dňový pobyt
s plnou penziou

102 €

NA ČO SA TEŠÍME

- Na spoločné obecnstvo
- Na službu brata kazateľa
- Janka Szöllösa
- Na spoločný výlet
- Na hudobnú skupinu
- Na masáže
- Na spomienkové video
- Na fotografie
- Na svedectvá a piesne
- Na chutné jedlo a maškrtky